

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Wøldike, Sophie.; af Tante Sophie [i.e. Sophie Wøldike].

Titel | Title:

Erindringer fra min Barndom : Historier fortalte for Børn

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Fr. Wøldike, [1857]

Fysiske størrelse | Physical extent:

64 s., [4] kolorerede tav.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

For. King
Joa. min. Laven Dow
at
Canta. Doptin.
1857.

15, - 235

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130020105004

Erindringer fra min Barndom,

Historier,

fortalte for Børn

af

Tante Sophie.

S. Sophie Wöldike

Kjøbenhavn.

Forlagt af Fr. Wöldike.

1857

Trykt i Bianco Lunos Bogtrykkeri ved F. S. Møhle.

Bojduken.

Da jeg var i mit fjette Aar, fik min Fader et Besøg af en Ven, som boede i London. Hr. S. logerede hos os under sit Ophold her i Byen, hvorved jeg fik Leilighed til at gjøre ham Smaatjenester; at de vare smaa, kunne mine unge Værsere nok begribe, da jeg jo selv var lille; de bestode i, at jeg hentede hvad han havde glemt paa sit Værelse, eller jeg tog et eller andet op, som han tabte o. s. v. Ved saadanne Leiligheder takkede han mig saa høfligt, som om jeg havde været en vogen Dame; dette smigrede min Forsængelighed, derfor holdt jeg meget af den gamle stive Herre. Da han tog Afsked med mig, sagde han, at han havde været særdeles tilfreds med min Opførsel, hvorfor han til Belønning vilde sende mig en smuk Bojdukke, saasnart han kom hjem. Alt jeg blev glad, behøver jeg vel ikke at fortælle, det kan hvert Barn begribe. Men hvor blev Tiden mig lang, medens jeg ventede paa Duken. Naar jeg saae min Fader læse et Brev, stod jeg og stirrede paa ham, haabende, at det var fra Hr. S.; spørge turde jeg ikke, da min Fader ikke kunde lide at blive forstyrret, naar han læste, men naar han mærkede, at jeg saae paa ham med

et spørgende Blik, rystede han smilende paa Hovedet, og saa gik jeg slukøret min Vej. Omfider kom det ventede Brev; Hr. S. skrev til min Fader, at han skulde hilse sin lille Datter, at Duffen var affendt, og han ønskede, den vilde more hende at lege med. Hjertet hoppede i mig, jeg spiste næsten Intet den Dag, og da jeg kom i min Seng, kunde jeg ikke sove; jeg laae med sammenknæbne Dine, for uforstyrret at kunne see Duffen, saaledes som min Phantasi havde udmalet den. Hvor blev min Moder forundret, da hun seent paa Aftenen kom ind, for at see til mig, og endnu fandt mig vaagen med brændende røde Kinder. „Men, Barn, hvorfor sover Du ikke?“ spurgte hun; da jeg svarede, at jeg tænkte paa Duffen, sagde hun til min indtrædende Fader, at hun vilde ønske, at den Duffe snart maatte komme, da den gjorde mig reent forstyrret. To Dage tilbragte jeg i denne Spænding, den tredje Dag kom der en Kasse, som min Fader aabnede med megen Forsigtighed; jeg saae derpaa med den største Utaalsmodighed, det var mig ikke muligt at staae rolig paa en Plet et Dieblis. Laaget var løftet af, og jeg saae det yndigste Barneansigt med rosenrøde Kinder og et Par deilige blaa Dine smile mig imøde. Jeg lovede neppe at røre ved den, saa fin var den. Yndige guldgule Loffer tittede frem under en nydelig Straahat, som var pyntet med hvide atlasles Baand, Kjolen var af prikket Linon, kantet med Knipslinger, Underkjolen af guult Silketoi og Støvlerne af guult Skind. Dinene kunde hun lufte og aabne, naar man trak i en Staaltraad, som var anbragt paa Ryggen. Jeg folte strax, at jeg vilde komme til at holde af hende, som min Moder holdt af mig, kort sagt hun overtraf

langt mine Forventninger. Men nu gjaldt det om at finde et Navn, som var smukt nok til en saadan Duffe? Efter megen Bragen syntes jeg bedst om Mimi, og da min Moder bifaldt det, blev det derved. Men hvor skulde Mimi sove? mine andre Duffer kunde ikke overlade hende deres Seng, da de vare smaa Duffer, og Mimi var — ja, jeg troer vist, hun var saa hoi som et Barn paa eet Aar. Min Moder lovede mig, at, dersom jeg vilde være artig og flittig, vilde hun kjøbe en Seng til hende, og saa kunde jeg somme Lagnerne til den, det øvrige vilde hun paatage sig, da jeg ikke kunde komme ud af det. Indtil Sengen var færdig, skulde den opbevares i en af min Moders Skuffer, og jeg maatte blot lege med den om Søndagen og andre Fesidage, undtagen naar jeg havde udmærket mig ved Glid og en særdeles god Opførsel. At beskrive den Fornoielse, Mimi forstaaede mig og den inderlige Kjærlighed, jeg følte for hende, er mig umuligt, hver Gang hun blev taget ud af Skuffen, forekom det mig, at hun var bleven smukkere, tilsidst indbildte jeg mig, at hun var voget. Svormange skønne Planer lagde jeg ikke for hendes Fremtid, men af! Skjæbnen vilde det anderledes. — Da Sommeren næsten var til Ende, mærkede jeg, at mine Forældre vare meget alvorlige, ja, undertiden saae jeg Taarer i min Moders Dine; naar jeg talte til hende om Mimis Seng, eller lignende Ting, som laae mig paa Hjertet, havde hun aldrig lyst til at indlade sig med mig, som hun pleiede; jeg begyndte at frygte for, at hun var vred paa mig, men min Samvittighed bebreidede mig Intet. Naar der kom Besøg, saae de ligesaa bekymrede ud, og de talte altid sagte, naar jeg var

tilstede. Men en Eftermiddag i Tusmørket sad jeg i en Krog paa min Skammel og tænkte med Taknemlighed paa den gode Hr. S., hvem jeg skyldte de mange Fornøielser, som min kjære Mimi forskaffede mig; man lagde ikke Mærke til mig, og flere Herrer, som vare tilstede, vare meget heirostede, og af det, de sagde, kunde jeg forstaae, at der var Krig i Landet; de talte om Noget, de kaldte Bomber, som jeg nok kunde mærke var noget Slemt, og jeg blev betaget af en forfærdelig Angst. Da de Fremmede vare borte, kom jeg frem fra min Krog og spurgte min Moder om, hvad der var paa Færde, og hvad det Gæle var, de kaldte Bomber? hun svarede: at vi havde Krig, og at de fremmede Soldater vilde kaste Rugler ind i Byen, som vare meget store, og som de kaldte Bomber, og disse kunde gjøre megen Skade, men jeg skulde ikke frygte, for den næste Dag skulde vi føre hen til en af min Moders Slægtninge, hvor vi vilde være fuldkomment sikrede mod Alt, og dermed gik jeg beroliget tilsengs og sov til den næste Dag. Op ad Formiddagen kom der en Vogn, som skulde føre os til det Huus, hvor man troede at være betrygget imod enhver Fare; min Moder tog de Ting med, som vare hende kjærest, og jeg tog, som I vel kunne tænke, min bedste Skat, min Mimi, paa Armen, og afsted førte vi. Da vi havde tilbragt nogle Dage i det omtalte Huus, horte man pludseligt en forfærdelig Skyden, som satte alle i Huset i den største Bestyrtelse, da Luften i det samme var opfyldt med Bomber. Jeg tænkte strax paa at skule min Duffe, løb derfor ind i et Værelse, hvor der stod en Seng, men i denne var der Intet uden en Madras; paa denne lagde jeg Mimi og gav mig derpaa

til at slæbe en Mængde Puder, som laae i en Krog af Bærelset til vor Afbenyttelse, hen til Sengen og tildækkede Mimi med dem. Der var endnu en stor Dyne tilbage, som jeg stod og trak i uden at kunne faae Bugt med, da vor Pige kom styrteende ind, for at hente mig til min Moder. Da hun ikke kunde faae mig fra Stedet, forend Dynen var lagt paa Sengen, kastede hun den i en Fart ovenpaa de andre Puder og trak mig afsted; utaalmelig over mit Udeblivende, kom min Moder os imøde, hun tog mig paa Armen og løb ned i Kjælderen med mig, tillige med de andre Husbeboere, hvor der var gjort besyttende Foranstaltninger. Min Moder redte et Leie til mig i en Krog og satte sig paa en Kasse ved Siden af mig. Der var en Mængde Mennesker forsamlede, men de talte ikke et Ord; udenfor derimod var der en Skyden og Raaben, som forfærdede mig, desuagtet faldt jeg tilfids i Sovn. Jeg veed ikke, hvor længe jeg havde sovet, da min Moder løftede mig op og sagde, at der ikke blev skudt mere, og derfor skulde vi gaae ovenpaa, for at spise. Det Første, jeg gjorde, var at see til min kjære Duffe; min Moder, som ikke et Dieblif vilde tabe mig af Sigte, ledsagede mig, og da hun vilde hjælpe mig med at løfte Puderne af Sengen, blev hun forundret over, at Dynen var saa tung. I det samme seer hun en Bombe ligge skjult i den. „Her seer man Forsynets Finger!“ sagde hun, og kaldte paa de Andre; jeg grad og vilde have min Duffe, Moder kastede Puderne tilside; al! kjære Born, kunne I forestille Eder min Skræk. Der laae hun saa fladtrykt som en Kulepølse, uden Hoved, Arme og Been, og de venlige blaa Dine vare blevne til to stygge Glas-Kugler,

som stak paa en Staaltraad og næsten gjorde mig bange. Grædende raabte jeg uafsladelig paa Mimi, medens de, som omgave mig, hjærtegnede mig, idet de sagde: „Barnet har frelst os! Bomben er bleven qvalt af Puderne; dersom den var sprunget, vare vi blevene dræbte! Barnet var et Redskab i Guds Haand til vor Frelse!“ og meget Andet, som, omendskjøndt jeg ikke begreb, hvad de sagde, gjorde mig stolt, jeg syntes at være bleven en vigtig Person, og jeg maa bekjende, at det ikke bidrog Lidet til at trøste mig ved Tabet af min elskede Duffe, som maatte friste en saa haard Skjæbne. —

Samvittighedsnag.

Min Fødselsdag var nær, jeg tænkte meget paa, med hvad mine Forældre vilde overraske mig. Jeg havde ladet mig forlyde med, at jeg ønskede en Thekjedel, for selv at kunne koge Vandet til min Maskine, som jeg brugte, naar jeg besørgede mine smaa Veninder med The, men jeg fik det Svar: at en saadan var for dyr. En Dag gjemte Moder Noget i et Skab, jeg kom i det Samme ind og fik Die paa noget Blankt, som stod paa den øverste Hylde, det faldt mig ind, om det ikke skulde være en Foræring til mig. Pigen kom ind, for at melde et Besøg, min Moder forlod hurtigt Bærelset og glemte at tage Nøglen af Skabet. Aldrig saasnart be-

fandt jeg mig ene, førend jeg fik truffet en Skammel hen til
 Skabet, og da denne ikke var høi nok, til at jeg kunde see,
 hvad der stod paa Hylben, holdt jeg mig fast ved denne, for
 at staae paa Taaspidsen, og kom derved til at rive et Salt-
 kar ned, som gik itu. Med Lynets Fart flyttede jeg Skam-
 len bort og styrtede ud af Bærelset. Ingen anede, at jeg
 havde været i Bærelset, og derfor kunde jeg haabe, at Ingen
 fik at vide, at det var mig, som havde gjort Spillopper; var
 det ikke stygt af mig, at jeg ikke fortalte min Moder det Hele?
 og burde jeg ikke have tænkt paa, at Gud var tilstede? Om
 Eftermiddagen hørte jeg Moder sige til min Fader, at hun
 var fortrædelig, fordi hun formodede at have sat et af de
 smukke Saltkar for yderlig paa en Hylde, saa det var faldet
 ned og var gaaet itu. Jeg bukkede mig og lod, som om jeg
 søgte efter Noget, for at skjule, at jeg blev rød i Hovedet, da
 jeg pludselig besluttede at tilstaae min Brode; men da jeg
 kom hen til Moder, var det, som om Halsen blev sammen-
 snoret paa mig, jeg kunde ikke frembringe et Ord og begyndte
 at hoste. I mange Dage vaklede jeg mellem min Samvittig-
 hed, som sagde, at jeg burde tilstaae min Forseelse og bede
 om Tilgivelse, og Frygten for at blive straffet, men da der
 ikke mere blev talt om Saltkarret, troede jeg, at det Hele var
 glemt, og var saa uartig at fortie det. — Min Fødselsdag
 kom; da jeg om Morgenens sad ved Thebordet, roste mine For-
 ældre min Opførsel og forærede mig en smuk blank Thekjedel,
 som var fyldt med — I troe nok med Vand? nei med lutter
 splinternye Gnefteskillinger, som jeg sværmede for. Det var
 den, jeg havde seet i Skabet, min onde Samvittighed vaag-

nede atter, jeg vidste jo, at jeg hverken havde fortjent Foræringen eller Lovtalen, jeg brast i Graad. „Men hvad fattes Dig?“ spurgte min Moder ganske forundret, „vi troe, at forskaffe Dig en Glæde, og Du græder?“ Nu kunde jeg ikke udholde det længere, hulkende tilstod jeg Alt og bad mine kjære Forældre saa indstændigt om Tilgivelse, at de toge mig i deres Arme, kyskede mig og sagde intet Andet end: „Hvorfor tilstod Du det ikke strax?“ Ja Børn! det skulde jeg have gjort, og det vil jeg raade Eder til at gjøre, naar en af Eder har begaaet Noget, der ikke er, som det skulde være, da ville I føle Eder lige saa lette og glade som jeg, da jeg bar min Thekfedel ind i mit Duffestab.

Straffen.

Da min Fader havde opholdt sig meget i Udlandet, havde han mange Venner der; en af disse kom paa nogle Maaneder hertil og tilbragte til min store Plage den største Deel af Dagen hos os. Plagen bestod i, at han drillede mig, saasnart han fik Die paa mig, og Drillerier har jeg aldrig kunnet lide. Den første Dag udbrød han, da min Fader forestillede mig som hans Datter: „Hvilke Dren Du har! de staae en halv Alen fra Hovedet, og Du lever saamand paa en stor Fod.“ Den samme Bemærkning havde jeg saa ofte hørt, uden at den

havde anfægtet mig det mindste, mine Fodder og Dren gjorde deres Tjeneste, saa var det mig ligegyldigt, hvordan de saae ud, men den Maade som Hr. B. havde sagt det paa, argrede mig, og værre blev det, da han sagde: „Jeg troer, den Lille er fornærmet?“ Da han kom den næste Dag, sagde han strax, idet han kneb mig i Dret: „lad mig see dine Fodder,“ og idet Samme lod han et stort Kræmmerhuus glide ned i mit Skjød. „Du holder vel af Rage som andre Born?“ sagde han, idet han forlod mig. „Tak! dem ikke,“ svarede jeg stolt og lagde dem paa Bordet. „Nei,“ tænkte jeg, „at lade mig drille for Rage, det skal han ikke bilde sig ind; jeg vil ikke modtage en eneste Foræring af ham, om han saa bad mig nok saa meget derom.“ Hvad synes I, kjære Born, om dette Forsæt? ikke godt vil jeg haabe? da jeg blev noget ældre og fornuftigere, fortrod jeg ogsaa min Opførsel, da indsaae jeg, at Born bør kunne taale Spøg af Boyne, som mene os det godt, og dersom jeg havde tænkt rigtigt efter, havde jeg maattet indsee, at det var, som om Hr. B. bad mig om Forladelse ved at give mig Ragerne.

Men nu skulle I høre, hvor stivsinnet jeg dengang var. Da min Moder befalede mig at tage Ragerne, tog jeg dem, men spise dem vilde jeg ikke, derfor forærede jeg hende Halvdelen, og vor Pige fik Resten. Hr. B. var utrættelig i sine Drillerier; kom jeg til at sige et Ord, som ikke var rigtigt, gjentog han det i det Uendelige, hvilket ofte fik Taarerne til at komme mig i Dinene. Naar Moder saae det, sagde hun: „Det er Din egen Skyld, naar Du ikke sætter Dit mugne Ansigt op, saa bliver Hr. B. nok kjed af at drille Dig, det er

det, som morer ham at see." Jeg tænkte, at Moder skulde forbyde ham at drille mig, men det turde jeg ikke sige. Der boede en uformuende Enke i Baghuset, som havde to Børn, en Dreng og en Pige. Da de vare meget velopdragne, havde jeg Tilladelse til at indbyde dem imellem, og undertiden besøgte jeg dem; disse Børn kom mit Stivsind tilgode, da jeg forærede dem Størstedelen af de Lækkerier, som Hr. B. bragte mig; de modtog dem med den inderligste Glæde, de fik kun sjældent saadanne Ting. En Middag kom jeg uheldigviis til at sidde ved Siden af Hr. B., og I kunne troe, han benyttede Leiligheden godt til at drille mig. Havde jeg faaet Skeen op til Munden, puffede han til min Arm, saa Suppen pjaaskede ned i Tallerkenen; tog jeg mig et Stykke Brød, saa spiste han det, eller han befyldte mig for at have taget hans; snart spiste jeg for meget, snart drak jeg for lidt; da min Moder uafsladeligt holdt Die med mig, bestræbte jeg mig for at holde mine Taarer tilbage, som vare nær ved at styrte ud af Dinene. Jeg mærkede, at Moder syntes, det gik for vidt, da jeg saae hende ryste paa Hovedet, og Noget, hun sagde paa Franssk, udtydede jeg til, at det var Synd, da min Nabo idetsamme kneb mig i Foden. Da jeg troede at have faaet Medhold hos Moder, gav jeg ham et Spark; strax fik jeg Befaling at gaae fra Bordet og bede Hr. B. om Forladelse, men jeg vilde ikke, da jeg paastod, at han havde fornærmet mig, hvorpaa jeg fik Ordre at forlade Bærelset og gaae i min Seng, naar jeg behagede. Jeg indbildte mig at vare forfærdelig forurettet, og glemte, at jeg havde været meget uartig. Jeg blev snart saa træt af at græde, at jeg besluttede at gaae til Sengs,

efterat min Moder havde været hos mig og spurgt, om jeg ikke havde betænkt mig. Hun sagde, at hun ikke kunde nægte, at jeg var bleven drillet meget, men det berettigede ikke Børn til at blive uartige imod Børne. Jeg var overbevist om, at den fjærlige Moder havde den inderligste Medlidenhed med mig. Jeg græd mig i Sovn, og sov til den næste Morgen, men hvor blev jeg forundret ved at see to deilige Stykker Vegetoi staae udenfor min Seng, nemlig en stor laadden Pudelhund og en Pappegoie i naturlig Størrelse. Jeg gjættede strax, hvorfra det kom, og blev noget skamsuld, jeg vilde ikke bede om Tilgivelse, og dog overraskede han mig med dette smukke Vegetoi. Men kunne I troe det, fjære Børn, at mit Stivsind endnu ikke var knækket, og hvormeget jeg end blev fristet til at lege med det, rørte jeg ikke ved nogen af Delene; ja! jeg skammer mig næsten ved at tilstaae det for Eder, men jeg vil skrifte ærlig. Da jeg kom til Frokostbordet, omtalte jeg slet ikke, hvad jeg havde seet, og Ingen spurgte mig derom. Jeg gif ofte de paafølgende Dage og skottede til de smukke Dyr, som vare blevne stillede op paa en Komode, og tænkte: naar Hr. B. er reist, saa vil jeg nok lege med dem. Hr. B. reiste, uden at jeg behøvede at sige ham Farvel, da jeg var ude at spadserere, dengang han gjorde sit sidste Besøg, og hvem der var glad, det var mig. Jeg gif strax ind i Sovestammeret og klappede Hunden, den var jeg særdeles indtaget i; gjerne vilde jeg have prøvet om, den kunde gjøe, men jeg frygtede, at dersom dette var Tilfælde, kunde det blive hørt, og der var Noget, som holdt mig tilbage fra at lade mine Forældre vide, at jeg legede med disse Dyr. Det maa nok have været min

Samvittighed, som ikke var rigtig god. Efter Bordet lod min min Moder Pigen gaae over til den omtalte Enke og sige, at dersom Børnene havde været fuldkommen artige, ønskede hun, at de kom over til hende. Jeg blev forundret, da hun pleiede at spørge mig, om jeg havde Lust at lege med dem, men imidlertid blev jeg glad; denne Glæde forvandlede dog snart til Sorg, da Børnene kom, og Moder gav dem Legetøiet med de Ord: „Da jeg hører, at I have været artige, forærer jeg Eder dette smukke Legetoi, som min lille Pige ikke bryder sig om at eie.“ Børnene vare ude af sig selv af Glæde og hoppede afsted, for at vise det til deres Moder; men hvorledes var jeg tilmode? beståmmet i Børnenes Nærværelse, bedrovet over Tabet af Legetøiet, og hvad der var det Værste, var min Moders Brede. Aldrig kunde min Moder have valgt en bedre Maade at straffe mig paa, fra nu af var mit stive Sind boiet, hulkende fastede jeg mig i hendes Arme og bad om Tilgivelse, idet jeg lovede at forbedre mig, og jeg holdt det virkelig. Hvor ofte har jeg ikke senere med Taknemlighed tænkt paa denne Straf. Et halvt Aar derpaa, da Hr. B. sendte Noget til min Fader, fulgte der en Kiste med til mig, fyldt med de deiligste Frugter af Marzipan. Han lod mig hilse, at dersom vi gjensaaes, skulde han ikke drille mig mere. Jeg bad Fader skrive til ham, at jeg nu var bleven fornuftigere, og at jeg takkede ham for hans Foræring; den havde i Særdeleshed glædet mig, fordi jeg deraf saa, at han ikke var vred paa mig, og at jeg ønskede, at han snart maatte komme igjen for at overbevise sig om min Forbedring. Han kom aldrig; Aaret derpaa indløb der Efterretning om hans Død, da følte jeg,

omendstjont jeg var et Barn, en Trost i at jeg var forsonet med ham.

V e n n e r n e .

Den gamle Froken Th..., som undertiden besøgte mine Forældre, var mig en meget velkommen Gæst, da hun fortalte mig de nydeligste Historier. Der var i Særdeleshed een, som jeg gjorde saa meget af, at jeg bad hende fortælle den flere Gange efter hinanden; derfor har den indprentet sig saa godt i min Hukommelse, at jeg seer mig i Stand til at fortælle Eder den, kjære Børn, og jeg haaber, den skal more Eder, ligesaa meget som den har moret mig. — I Nærheden af Byen D. ligger der en deilig Herregaard, som beboedes af dens Eier, en Hr. v. D. Han havde mistet sin Kone, da deres eneste Barn var et Aar gammelt. Den lille Algel savnede ikke den moderlige Pleie, da Huusholderessen paa Gaarden var en forstandig og kjærlig Kone, som elskede den smukke Dreng, som om hun kunde have været hans Bedstemoder. Hun havde tjent fra sin tidligste Ungdom i Fru von D.'s Familie, havde kjendt hende fra hendes Fødsel, og da hun elskede hende ligesaa høit som sin egen Datter, blev hun altid behandlet af hende, som om hun var hendes Moder; hun var flyttet med hende til Herregaarden efter hendes Bryllup. Hr. von D. sølte sig meget lykkelig ved at kunne betroe sit kjære Barn til

den fortræffelige Madam Martin, da hans store Giendom gav ham saa meget at bestille, at han ofte var borte fra Hjemmet. Efterhaanden som Axel voksede op, blev han elskværdigere og smukkere, og da Alle paa Gaarden elskede ham, kan man ikke forundre sig over, at hans Fader næsten tilbød ham, og at han opfyldte ethvert af hans Ønsker, som ikke ligesvem stred imod Fornuften. Da Axel fyldte det sjette Aar, forærede hans Fader ham en smuk lille Hest og en lille Hjælevogn med en Agestol, som kunde rumme to Personer. Nu fik han travlt med at lære at kjøre og ride, da den lille Hest var oplært til begge Dele. I Fjorstningen blev han ledsaget af sin Fader eller Rudsken, men senere blev han og Hesten saa godt kjendte, at man turde betro dem til hinanden. Nu var Axel i den Alder, at han skulde lære Noget, derfor antog hans Fader en Huuslærer til ham, nemlig en Candidat Petersen, hvis Undersling han snart blev. Axel havde ønsket sig en Have, som han selv vilde passe, hvorfor Hr. v. D. lod Gartneren grave et dertil passende Stykke Jord, og da Axel gjerne vilde have sin Have indeluffet, udbød han sig Tilladelse til at ride hen til en fattig Smedker, som undertiden arbejdede paa Gaarden, for at bestille sig et Stakit. Han fik Faderens Samtykke med den Betingelse, at Tjeneren skulde følge med ham, da Smedkerens Bolig laae meget affides, og han let kunde fare vild. Ved en smal Markvei laae et lille saldesfærdigt Huus, hvilket Tjeneren betegnede som Smedkerens; Axel steg af Hesten og bankede paa den lave Dør, som blev aabnet af en sygelig udseende Dreng paa Axels Alder; han var saa usflet flødt og saae saa forknøbt ud, at den gode Dreng oieblikkelig fik den

inderligste Medlidenhed med ham og besluttede at gjøre for ham, hvad der stod i hans Omraade. Den lille Peter havde et flint formet Ansigt med et Par smukke mørkeblaae Dine, som tabte noget af deres sørgmodige Udtryk, da Ngel bad ham komme den næste Dag til Herregaarden med hans Fader, som ikke var hjemme, da han efter Peters Sigende var gaaet til Byen for at søge Arbeide, hvilket han i flere Dage havde manglet. Ngel sagde, at han havde noget Tøi, som han ikke brugte, dette vilde han give ham, og da Peter bad ham komme ind i Stuen, og han saae, at denne var ifærd med at omstabe en gammel Træsko til en Seilbaad, lovede han ham ogsaa noget Legetøi. Den fattige Stue med det usle Boehave og navnlig den smudsige Seng gjorde et uhyggeligt Indtryk paa den til Velstand og Reenlighed vante Ngel; dog var han forstandig nok til at lægge Skjul paa sine Følelser, men han var ret tilfreds, da han havde udrettet sit Grinde og kunde forlade det fattige Huus. Da han tog Afsted fra Peter, gientog han Indbydelsen til den næste Dag. Peter stod i Døren og stirrede efter den stadselige Dreng paa den smukke lille Hest, saa længe han kunde øine ham; det forekom ham som en Drøm, at han den næste Dag skulde besøge ham, han kunde ikke oppebie Faderens Hjemkomst, for at fortælle ham, hvad der var hændet i hans Fraværelse. Ngel talte ikke et Ord paa Tilbageveien, hans Tanker vare hos den fattige Dreng, han satte sig for at tale med sin Fader, om de ikke kunde gjøre Noget, for at hjælpe ham. Hans Sørgmodighed tiltog, da Ejeneren, som ligeledes var bleven bevæget ved Synet af denne Fattigdom, bemærkede, at de Stakler vel neppe havde Noget

at spise den Aften. Axel fortalte med taarefyldte Dine om det, han havde seet, baade til sin Fader og til Hr. Petersen; de glædede sig over det gode Barn og lovede at være ham behjælpelige med at understøtte Drengen. Derpaa gik han til Madam Martin, for at bede hende opsoge alt hans aflagte Løi til den næste Dag. Om Morgenens kom Snekkeren med Peter; denne saa lidt ordentligere ud end den foregaaende Dag. Han var omhyggeligt vadsket, og hans lysebrune Løkker vare ziirlig redte, hvilket klædte ham godt, og hvad der i Særdeleshed gjorde ham indtagende, var en fin Rødme, som Glæden og Undseelsen fremkaldte, da Axel tog ham ved Haanden og trak afsted med ham, for at forestille ham for sin Fader; denne modtog ham meget venlig og mindede Axel om den lange Bei, hans Gæst var gaaet i den kjølige Foraarsmorgen, saa han nok kunde trænge til en styrkende Frokost. Men Axel behøvede ikke denne Paamindelse, han havde forud aftalt med Madam Martin, at der paa hans Bærelse skulde dækkes et lille Frokostbord til ham og Peter. Den fattige Dreng spiste med en Hurtighed, som vidnede om, hvor trængende han var, og da han vel aldrig tilforn havde nydt et saa veltillavet Maaltid, kan man begribe, at det smagte ham fortræffeligt. Axel betragtede ham med den inderligste Glæde, medens han spiste. Da de vare mætte, aabnede Axel en Skuffe og fremtog de Klædningsstykker, som vare bestemte til Peter; denne blev saa overrasket, at han næsten ikke kunde finde Ord til at takke sin lille Belgjører, som selv blev saa rørt, at han omfavnede og kyskede Peter, idet han sagde: „Du maa komme ret ofte til mig, helst hver Dag.“ Peter bad, om han maatte

opsøge sin Fader, for at vise ham det, han havde faaet, men Axl meente, det kunde være morsomt at tage Klæderne paa, og saa gaae ned til Faderen. Denne var, efter at være bleven bespiist i Kjøkkenet, gaaet ned i Axl's Have, for at begynde paa Stakittet. I første Dieblif kjendte han ikke sit eget Barn i de smukke Klæder, hvilket voldte Bornene megen Fornoielse, men hvor rørt blev ikke den stakkels Mand, da Peter fortalte ham, at det ikke var en Spøg, som han troede, men at han havde faaet Toiet forærende; han takkede Axl med Taarer i Øinene, og da i det Samme Hr. v. D. kom hen til dem, takkede han ligeledes ham. Men denne vilde ikke modtage nogen Tak, han svarede, at han Intet havde dermed at bestille, det var hans Søn, som tog sig af Peter. Hr. v. D. og Hr. Petersen havde aftalt, at de den Dag vilde opholde sig ofte i Nærheden af Bornene, for at iagttage Peter; de ønskede at vide, om han var et artigt Barn, førend de gave deres Samtykke til, at han daglig skulde komme til Axl, da denne havde foreslaaet, at Peter skulde være ham behjælpelig med Haven; denne Jagttagelse faldt ud til Peters Fordeel, de syntes begge meget godt om den blide og beskedne Dreng. Bornene henvendte sig til Gartneren, hvor de fik Frø, Planter og Udderretning om, hvorledes de skulde bære sig ad dermed; de nødvendige Haveredskaber i det Smaa havde Gartneren kjøbt til Axl efter Hr. v. D.'s Anmodning, og nu gik det raskest med Arbeidet, varme og sultne kom de til Bords. Axl havde bedt Faderen, om Peter maatte spise ved samme Bord med ham, saa han tilsidst gav efter, omendskjøndt han fandt det mere passende, at han spiste med sin Fader, men

naar Axel indstændig bad om Noget, kunde Hr. v. D. ikke nægte ham det. Den fattige Dreng, som ikke var vant til at sidde ved et saadant Bord, opførte sig saa beskedent og spiste saa pænt, at han gjorde mange Børn til Skamme, som have nydt en god Opdragelse. Om Eftermiddagen kjørte Børnene ud i den lille Vogn; Peter var ude af sig selv af Glæde, da han steg op i denne; den Lykke, at lade sig trække af den lille smukke Hest, som havde beskæftiget hans Tanker fra det Dieblis, han saae den, havde han ikke drømt om, og den gode Axel var saa inderlig glad ved at kunne gjøre et andet Barn saa megen Fornoielse. Da de kom hjem, gif de atter til deres Hævearbejde; Stakittet var halvt færdigt, da Gartneren kom med nogle Elyngroser, som han foreslog at sætte omkring et Lysthuus, dersom Snedkeren maatte forfærdige et. Dertil fik Axel Tilladelse, og nu blev der taget raff fat paa Arbeidet; da Gartneren var behjælpelig dermed, saa blev der gjort nok den Aften, til at Roserne kunde plantes. Glade og taknemlige forlode Snedkeren og hans Barn Herregaarden med Løfte om at komme ret tidligt den næste Dag. Axel fortalte Madam Martin om Rosenlysthuset; „der,“ sagde han, „kan Din lille Marie sidde og strikke, naar hun kommer herud og see paa Peter og mig, naar vi arbeide i Haven.“ Marie var Madam Martins Barnebarn; hendes Datter var gift og bo-siddende i Byen; foruden hende havde hun to Dreng, som Axel vel holdt meget af, men som dog vare for smaa til at være hans Legekammerater. Marie var derimod kun et Aar yngre end han, og da der i Hr. v. D.'s Omgangskreds ikke var en eneste Dreng, sluttede han sig til den lille Marie; men

hun havde nu begyndt at gaae i Skole og kunde blot i Feri-
 riene være paa Herregaarden. „Lad mig see, kjære Mo'er
 Martin,“ vedblev Axl, „at Du imorgen kalder ret tidligt paa
 mig, for jeg vil saa gjerne arbeide lidt med Peter i Haven,
 førend jeg skal læse, for det var blot idag, jeg fik fri, da det
 var den første Gang, Peter var hos mig; hun lovede det,
 medens hun gav sin velsignede Dreng, som hun kaldte ham,
 et hjerteligt Kys, hvorpaa han gik i Seng. Da Axl den
 næste Morgen havde moret sig et Par Timer med sin lille
 Gartner, sagde han, at han maatte forlade ham, da han skulde
 op og læse. „Kan Du læse?“ spurgte Peter, „det kan jeg
 ikke,“ sagde han forgmødigt; Axl trostede ham med, at han
 nok skulde lære ham alt det, han kunde, de havde jo Tid nok
 baade til at passe Haven og til at læse. Peter blev meget
 fornøiet og takkede sin lille Belgjører saa hjertelig, at denne
 kunde see, at han vilde faae en villig Elev i ham. Da Axl
 fortalte dette til sin Lærer, yttrede han sig meget tilfreds der-
 med, og udsøgte selv de Bøger, han fandt passende. Den
 samme Dags Eftermiddag begyndte Underviisningen til me-
 gen Fornøielse for begge Børnene. De aftalte, at naar
 Væsthuset var færdigt, vilde de sidde der og læse. Uformærket
 hengik et Par Maaneder for de glade Born. Dagen kunde neppe
 slaae til, saa travlt havde de med Haven, med at lære og med
 at kjøre, ride og mangfoldige Fornøielser, som Opholdet paa en
 Herregaard frembyder. Det var forbausende at see den Foran-
 dring, der var foregaaet med Peter, hans forhen saa sygelige Ud-
 seende var forsvundet, han voksede, blev endog rødmsuset, man
 saae tydelig, at Barnet havde lidt Nød; med hvilken Glæde saae

ikke Axl denne Forandring, det var jo ham, som var Marsag dertil. Med Peters Fader var det ikke Tilfældet, han blev bestandig svagere, og omendstjondt han havde megen Understøttelse af Hr. v. D. blev hans Stilling ikke bedre, fordi han var i en betydelig Gjæld, som han maatte afbetale, saasnart han kunde strabe Noget sammen; den eneste Glæde, han havde, var hans Børn, som de toge sig saa meget af paa Herregaarden, at han med Rette stolede paa, at det ikke vilde være forladt, dersom Vor Herre skulde kalde ham bort herfra Jorden. Nu kom det, der var plantet i Axl's Hæde, frem med en Overflodighed, at de spurgte hinanden, hvad de skulde gjøre med alle de mange Grønsager? Pludselig fik Axl et Indfald, som atter var et Beviis paa hans gode Hjerte; han foreslog nemlig Peter at gaae nogle Gange om Ugen ind til Byen, for at sælge dem, og saa give Pengene til hans Fader; han trængte jo ikke til dem, da han fik alt det, han behøvede, hos dem. Det Eneste, der var i Veien for denne Plan, var, at Veien var for lang, naar han skulde bære saa Meget, som kunde være indbringende nok, til at det lønnede sig. Axl betænkte sig lidt, derpaa løb han hurtigt bort uden at sige et Ord; han opsogte sin Fader, fortalte ham deres Plan, og bad ham om Tilladelse til at laane Peter sit lille Rjoretøj. Faderen syntes meget godt om det, men hvad Bognen angik, vilde han først gjøre Aftale med den Mand, som passede hans Heste, naar han var i Byen, om at bære Omsorg for Axl's Hest, medens Peter affatto sine Varer; da han den næste Dag tog til Byen, saa skulde de lave Alt istand til den derpaa følgende Dag, som netop var Torvedag. Med et glædestraalende

Aufigt kom han tilbage til Peter og fortalte ham den Tillsættelse, hans Fader havde givet ham. Peter vidste ikke, paa hvilket Veen han skulde staae, saa lykkelig var han; Tanken om at fortjene nogle Penge til Faderen, som han altid saa i Forlegenhed, tilligemed den Ære, at være anbetroet den yndige Hest, gjorde ham ellevild. Ikke langt fra Gaarden boede en Bondekone, som flettede Kurve; der, sagde Axel, maatte de kjøre hen, saasnart han havde faaet fri, for at kjøbe Kurve, som passede efter Vognen; han havde Penge nok dertil. Genimod Aften kjørte de glade Born afsted, ledsagede af Hr. Petersen til Hest, som vilde være dem behjælpelig med Indkjøbet. Hr. v. D. kom fra Byen med den glædelige Efterretning, at det Fornødne var aftalt, og at han havde anbefalet Peter til adskillige af sine Bekjendte, som havde lovet at kjøbe af ham. Det var til Morskab for alle paa Gaarden at see, hvor travlt de smaa Folk havde med at lave Vognen istand; Algeskiolen blev spændt af, og istedetfor denne blev der lagt et Brædt, saaledes som naar de brugte den til at kjøre Hø ind, Kurvene bleve satte i Vognen, efter at de vare fyldte med de friske Urter, og derpaa traf de den ind i et kjøligt Skuur. De havde nu kun tilbage at fylde en flad Kurv med Blomster, som skulde staae ovenover de andre, men dette maatte de opsætte til den næste Morgen, for at de ikke skulde visne. Da de vare færdige, henvendte de sig til den tjenstagtige Gartner, for at faae Underviisning i at binde Buketter, hvilket Peter isærdeleshed snart kom efter. Da Bornene den Aften skiltes, ønskede de, at det var Morgen. Ingen af dem troede at kunne sove, men Træthed lukkede dog snart deres

Dine. Men da Klossen var fem, vare de Begge paa Benene, og da Peter kom til Herregaarden, fandt han Axel alt ifærd med at skjære Blomster af. Kurven var snart fyldt med de nydeligste Buketter og bundet paa Bognen; derpaa gik de til Madam Martin, for at drikke The; hun gav Peter et Brev til hendes Datter, som hun sagde nok vilde give ham at spise, dersom han blev sulten, og vist ogsaa havde Brug for nogle Grønsager. Nu var det vigtige Dieblif kommet, Axel kaldte paa Kudsten, for at han skulde spænde for; med bankende Hjerte og blussende Kinder stod den lille Handelsgartner og saae derpaa, medens den lykkelige Axel sprang om i Gaarden, for at ønske Peter til Lykke, og see ham kjøre bort; Gartneren erindrede ham endnu engang om, hvad han kunde forlange for sine Varer, og nu blev Porten aabnet, den lille Vogn rullede ud, og Axel løb efter den, og forlod ikke Landeveien, førend han havde tabt den af Syne; derpaa gik han til sine Bøger, men han var ikke den flittige, opmærksomme Dreng som ellers. Hans Tanker vare bestandig hos Peter, og som han allerbedst læste, udbød han: „Nu er Peter da i Byen! jeg gad nok vide, om han har solgt noget? Hvormange Penge mon han nu har? troer De, han kan være her til Episetid?“ Med den største Taalmodighed og Overbærenhed besvarede Hr. Petersen de uendelige Spørgsmaal, han nænte ikke at gjøre Barnet Bedreidelser, han vidste jo, at hans Uagtpaagivenhed blot hidrørte fra Deeltagelse for Peter, og desuden var han selv spændt paa, hvorledes det gik den lille Dreng, som for første Gang skulde ud i Verden paa sin egen Haand, og det som Forretningsmand. Peter kom lykkelig til Byen, hvor han

blev betragtet med misundelige Blikke af alle de Dreng, han mødte, og der var ikke saa Børn, som den Dag fik Skjænd i Skolen, fordi de talte for meget. Men de, som ikke havde mødt den lille Handelsgartner, maatte jo have en Beskrivelse over dette yndige Syn, og det var virkelig et smukt Syn at see den smukke Dreng sidde paa den med Urter og Blomster fyldte Bogn og saa rast og sikker styre det ualmindeligt skønne Dyr. Paa Veien til Madam Martins Datter solgte han over Halvdelen af Blomsterne til Damer og Smaaapiger, som gik i Skole. Da han havde afleveret Brevet, sagde Madam Friis, at han kunde bringe Kurvene op, saa vilde hun udsøge det, hun havde Brug for, medens han kjørte Bognen til den Mand, som skulde tage sig af Hesten. Derpaa kunne han komme tilbage og hente det Dvrig, for at gaae om i Byen og see at affætte det. Da han kom ned til Bognen, som holdt i Porten, stode der adskillige Kjøbere og ventede paa ham; paa denne Maade havde han solgt for 1 Rdl. 3 Mk. førend han havde begyndt at salbyde Varerne. Da han kom tilbage, for at hente Kurvene, var der solgt en betydelig Deel, da Madam Friis havde sendt Bud rundt i Huset og anbefalet Peters Grønsager som særdeles gode og friske, og hvo, som hørte, hvorledes det hang sammen med, at saa ungt et Barn allerede handlede, blev rørt og vilde gjerne bidrage Sit til at hjælpe ham. Efterat han havde faaet en god Frokost, gik han til de Steder, som Hr. v. D. havde anviist ham; der blev han af med Størstedelen, og paa Veien til og derfra mødte han mange Kjøbere, som gjorde Bestillinger til den næste Gang, han kom til Byen. Saaledes gik det over al Forventning

med Handelen; efter tre Timers Forløb havde han Intet tilbage undtagen en Buket, som han havde sat i et Glas Vand i Kjøkkenvinduet. Da Marie endnu ikke var kommen hjem fra Skolen, bad han hendes Moder give hende den fra ham; han havde sagt til Agel, at han havde bestemt den smukkeste Buket til Marie, da han ønskede at gøre hende en Gjengjæld for de Stromper, hun havde strikket til ham. Disse to Born havde fattet megen Godhed for hinanden, da Marie i Pintseferien var paa Herregaarden. Da hun hørte om alt det Gode, Agel havde gjort for den fattige Dreng, vilde hun ikke staae tilbage; vel vidste hun, at der ikke stod saa Meget til hendes Raadighed som til Agels, men hun vilde gjøre det, hun formaaede, derfor bad hun sin Moder om noget Garn og strikkede Stromper til Peter. Da Peter skulde fjøre tilbage, lukkede Madam Friis varsomt en lille Læderpung, som hendes Moder havde foræret ham til at gjemme Pengene i, og bandt den saaledes om hans Hals, at den ikke kunde sees, med den udtrykkelige Formaning, hverken at omtale den eller vise den til Noget paa Veien; han lovede det, og fjørte glad afsted til Herregaarden, hvor han ankom tidligere, end man ventede ham. Agel var endnu bestjæftiget hos Hr. Petersen, da han pludselig styrtede til Vinduet; han syntes at høre Lyden af sin Vogn i det Fjerne. Han blev ikke skuffet, Peter kom jagende ind i Gaarden: han stod opreist, i den ene Haand holdt han Tommen og i den anden Pengepungen, som han viste til Agel, der i den ubegribeligste Fart var kommen ned i Gaarden. „Aa! hvor jeg er riig, jeg troer, der er næsten fem Daler i Pungen! Gud give Fader

var her!" raabte den lykkelige Dreng, idet han sprang af Bognen, da idetsamme Faderen kom, for at bringe en Bænk, som Hr. v. D. havde bestilt hos ham. Det er umuligt at beskrive den fattige Mands Glæde, da Barnet komte Pungen i hans Haand; han kunde kun græde, at tale formaaede han ikke, snart kysede han Peter, snart trykkede han Arels Haand, de græd alle tre af Glæde, da Arels Fader kom til, for at høre, hvordan det var gaaet. Snedkeren fortalte nu, efter at have takket ham for al den Godhed, der blev ydet ham og hans Barn, at der den samme Dag havde været en af dem, han skyldte Penge til, hos ham, og truet ham med at lade hans Huus sælge, dersom han ikke til den næste Dag tilveiebragte fem Rdl., da han selv var i Gjæld; og nu var han hjulpen for denne Gang. „Jeg vilde ønske, De og deres Søn kunde see ind i mit Hjerte, for at overbevise Dem om min Taknemmelighed, som jeg ikke formaaer at udtrykke i Ord." Han var saa overvældet af Bevægelse, at han ikke saa sig istand til at frembringe et Ord mere, men brast i Graad. Peter klyngede sig op til ham, idet han ligesom for at hero- lige Faderen sagde: „Du skal saa flere Penge, jeg har saa mange Bestillinger, og Arel har givet mig alt det, som vøjer i hans Have." Hr. v. D. lovede ham, at hans Huus ikke skulde blive solgt, han skulde nok afgjøre det, dersom han igjen blev truet dermed; „og gaae nu op og saa Dem lidt at styrke Dem paa, det kan de trænge til." Snedkeren fulgte Opfordringen, idet han nedbad Herrens Velsignelse over den menneskefjærlige Mand. Børnene gik holdende hinanden i Haanden, lykkelige og tilfredse, omendstjændt Taarerne endnu

stode dem i Vinene, bag efter Arels Fader, som vilde gaae lidt at spadserere, forend de gik tilbords. Paa denne Maade hengik Sommeren. Peter fortjente godt ved sin lille Handel, da Hr. v. D. havde givet Gartneren Lov til at forstrække ham med det, der manglede til at tilfredsstille hans Kunder; thi det, Arels Have frembragte, var ikke tilstrækkeligt. Med Underviisningen gik det meget godt, navnlig i den sidste Tid, da Hr. Petersen var Arel behjælpelig, hvad Regning og Skrivning angik, og Peter havde meget gode Anlæg. Ferien var dog den morsomste Tid; da kom Marie med hendes Brødre til Herregaarden, og da Hr. Petersen var i Besøg hos sine Forældre, havde Arel Tid nok til at lege med dem. Den flinke Marie, som var vant til at gaae sin Moder tilhaande, var meget gefsjæftig med at hjælpe Peter, naar han lavede Vognen istand, for at kjøre til Byen; hun bandt Ræddikerne i Knipper og lagde dem saa zjærlige i Kurven, at de saae ud som Rosenknopper; Rodderne vadsfede hun, o. s. v. Hver Kurv blev efterseet, om den ogsaa var reen, og var dette ikke Tilfældet, vankede der Skjænd til Peter. Strikketoiet havde det flittige Pigebarn altid iommen, for at have det ved Haanden, naar der ikke var Andet for hende at bestille. Ofte hjalp hun Bedstemoderen med Et og Andet; denne roste hende meget, og sagde, at der nok i Tiden vilde blive en flink Husmoder af hende. De havde det Alle godt, undtagen Peters Fader; den arme Mand blev bestandig svagere, og den stakkels Dreng saae ofte meget forknytt ud, naar han om Morgenens kom til Herregaarden; men naar han havde været nogen Tid blandt de muntre Børn, overvandt hans Barnefind Sorgen,

og han legede og beskæftigede sig som de Andre. Ferietiden var forbi, Marie og hendes Brødre vendte tilbage til Hjemmet, Hr. Petersen kom igjen til Herregaarden, og Alt gik i den gamle Orden. En Dag seent paa Efteraaret var det blevet Middag, og Peter var endnu ikke kommen; Agel var meget bekymret og stod netop og sagde en af Folkene Bessed om at gaae hen til ham for at spørge om, hvad der var i Veien, da denne kom grædende, og fortalte, at hans Fader var saa syg, at han ikke turde forlade ham, men da der var kommet en god Ven fra Byen, for at see til ham, havde han anmodet denne om at blive hos Faderen, medens han gik til Herregaarden, for at sige, hvorfor han var udeblevet. Da Agel strax fortalte det til sin Fader, lovede han at sende en Læge til dem, og paa Hjemveien skulde Peter gaae til en Kone, som oftere havde vaaget hos hans Folk, naar de vare syge, og bede hende gjøre samme Tjeneste hos hans Fader; hvad Betalingen angik, vilde han afgjøre det. Barnets Glæde var ubeskrivelig, han haabede, at Lægen kunde redde hans Fader; han vilde strax begive sig paa Veien, men den betænksomme Moer Martin holdt ham tilbage, for at give ham Middagsmad, og medens han spiste, fyldte hun en Kuv med Forfriskninger til den Syge og Wiad til Peter og Vaagekone for den øvrige Deel af Dagen; takkende skyndte det gode Barn sig, for at komme tilbage til Faderen, hvis Tilstand havde forværret sig meget i hans Gravarelse, og da Lægen om Eftermiddagen kom med Hr. v. D., gav han ikke syn-derligt Haab om, at han kunde komme sig. Da Lægen var tagen bort, ønskede den Syge at tale ene med Hr. v. D.

Han takkede ham hjerteligt for de mange Belgjerninger, han havde beviist ham og Peter, og bad ham om ikke at forlade hans elskede Barn. Denne svarede, at han skulde være ubekymret for Peter. „Dersom Herren kalder Dem,“ vedblev han, „skal Peters Hjem være i mit Huus, og han skal opdrages tilligemed min egen Søn, som holder af ham, som om han var hans Broder.“ Den Syge tog hans Haand og trykkede den til Tak; han var for mat til at kunne sige mere; dog, da hans Belgjører forlod ham, fremstammede han de saa Ord: „Gud velsigne Dem og Deres Søn.“ Peter kom nu ind til ham, han bad ham knæle, for at velsigne ham, derpaa faldt hans Dine i, for aldrig mere at aabnes. Baagekonen lod Peter blive i den Tro, at Faderen sov, for at bevæge ham til at lægge sig. Da han tidlig næste Morgen stod op, sagde hun ham, at hans Fader var død. Omendkjendt Konen gjorde, hvad hun kunde, for at trøste ham, vedblev han at hulke. Den stakkels Dreng sølte sig saa forladt, han vidste ikke, hvilket Hjem, der alt stod aabent for ham. Med Gæt blev han opfyldt af Haab og Trøst; han hørte en Bogens Rullen, han kjendte saa godt dens Lyd; Boguen holdt, og Hr. v. D. stod snart hos ham. „Din Fader,“ sagde han, „har det nu godt, han er hos den gode Gud, som vil belønne ham, fordi han med saa megen Taalmodighed bar det tunge Kors, der var ham paalagt her paa Jorden; det er naturligt, at Du nu er bedrovet, men jeg skal hilse Dig fra Axl, han vil gjøre Alt, hvad der staaer i hans Magt, for at trøste Dig. Paa nu det, Du ønsker at tage med Dig, sammen, og fjør saa hjem med mig; fra nu af maa Du betragte

mig, som om jeg var din Fader, Du skal blive hos os, det har jeg lovet din afdøde Fader." Peter klyngede sig grædende om sin nye Faders Hals, han var for bevæget til at kunne takke ham med Ord. Snart sad han ved sin Belgjorers Side og kjørte til et lykkeligere Hjem, end det saldesfærdige Huus havde været for ham, men det var ham dog fjært; der havde han tilbragt den første Barndom, og han kjendte dengang endnu intet Bedre. Axel stod paa Steentrappen, for at modtage sin tilkommende Broder, han omfavnede ham, kyskede og trostede ham saa kjærligt, at man ikke kan forundre sig over, at Barnet snart trostede sig, og da Axel førte ham ind i et smukt lille Værelse, som stødte op til hans Sovestue, og som var sat istand til ham, blev han ret fornøiet, og de to elskværdige Børn lagde mangfoldige Planer for Fremtiden. Snedkeren blev begravet paa den nærliggende Landsby-Kirkegaard; Axel bad, om han maatte følge med Peter; Gartneren og en Deel af Folkene fra Gaarden ledsagede ham ligeledes til hans sidste Hvilested. Dagen derpaa glædede Gartneren Peter med at plante en smuk Hængeaak paa det simple Gravsted, hvor den før omtalte Ven havde sat et lille Trækrans. Fra nu af begyndte et nyt Liv for Peter, som havde ombyttet et fattigt, usikkert Hjem, hvor han aldrig saa end Sygdom og Mangel, med et rigt og i enhver Henseende lykkeligt, men han skjønnede ogsaa derpaa, han takkede Axel ofte for den Godhed, han nød i Faderens Huus, „for Du," sagde han, „er jo Skyld i alt dette." Han deeltog i Axels Underviisningstimer, han bar ikke mere dennes aflagte Klædningsstykker, men blev forsynet med nyt Tøj, og blev i det Hele behandlet som

en Søn af Huset. Gartneren havde ofte sagt: „I den Dreng
 stikker der en rigtig Gartner,“ og da Peter vedblev at yttre
 Lyst og Anlæg til dette Fag, lod Hr. v. D. Gartneren un-
 dervise ham. Han maatte staae tidlig op, for at være Gart-
 neren behjælpelig om Morgenene, førend Timerne begyndte hos
 Hr. Petersen, og om Eftermiddagen arbeidede han igjen nogle
 Timer i Haven og i Driverierne. Da han ikke mere kjørte
 til Byen, for at sælge, var der mange, som talte om, hvor
 den smukke lille Handelsgartner var bleven af. I Agels Have
 blev der nu meest opelsket Blomster, og de Grønsager, som
 endnu voksede der, forærede de til en fattig Familie, som boede
 i Nærheden. Man kan ikke tænke sig to lykkeligere Børn; de
 vare elskede af Alle, og efterhaanden som de voksede op, tiltog
 deres Venskab og Kjærlighed for hinanden. Hr. Petersen
 var ikke længere paa Herregaarden, da han havde faaet et af
 sine hoieste Ønsker opfyldt, nemlig at blive Præst i den nær-
 liggende Landsby. Derfor maatte de to Drenges hver For-
 middag tage hen til ham, for at læse, da de snart skulde con-
 firmeres af deres kjære Lærere, og denne ikke havde Tid til at
 komme til dem. Marie var meget hos sin Bedstemoder, for
 at være hende behjælpelig, da Alderdommen begyndte at gjøre
 hende uduelig til at bestyre den store Huusholdning. Naar
 Tiden tillod det, sad Marie gjerne med et Haandarbejde i
 Rosenlysthuset, og ofte kom da de to Venner ned til hende og
 forelæste hende Noget, eller fortalte hende det, de den Dag
 havde lært. De holdt Begge meget af hende, og hun gjen-
 gjældte rigelig deres Venskab, men det lod dog, som om hun
 foretrak Peter. Var der opstaaet en lille Uenighed mellem

Vennerne, tog hun Peters Parti, og var der en Meningsfor skjel om det, de læste, var hun stedse af samme Mening som han. — En smuk, klar Efteraarsmorgen fjorte Hr. v. D. med de stadselig klædte Drengene til Landsbykirken, det var den hoitidelige Confirmationsdag. Førend Peter gik ind i Kirken, traadte han hen til Faderens Grav, for at bede om hans Belsignelse til den forestaaende Handling. Han var overbevist om, at Faderen havde hørt ham, og nu gik han glad og tilfreds til Præstegaarden, hvor hans Pleiefader ventede for at føre ham tilligemed sin egen Søn ind i Kirken. Omendstjondt de vare de eneste Confirmanter, var dog Kirken opfyldt af Menneſker. Hr. v. D. og hans Søn vare saa elskede i Eggen, at Enhver vilde være tilstede for at lykønske dem tilligemed deres Pleiebarn, i hvis lykkelige Skjæbne de toge levende Deel; de havde kjendt ham som det fattige, sygelige Barn, og de blandt de Tilstedeværende, som ikke i nogle Aar havde seet ham, kunde neppe troe deres egne Dine, da de saae den høie, kraftfulde Yngling træde ind i Kirken ved Herr v. D.'s Haand. Begge de unge Menneſker svarede saa godt for sig, at Præsten havde megen Glee af dem, og denne holdt en meget smuk Tale til dem, i hvilken han formanede dem til hele Livet igjennem, at opføre sig som de hidindtil havde gjort, det var den bedste Roes, han kunde give dem. Da de forlode Kirken, modtog de Lykønskninger af alle de Tilstedeværende, og da de kom til Hjemmet, hvortil, som man kan tænke, deres kjære Lærer fulgte med, fandt de Huset saa festligt smykket, og saa fuldt af Besøg fra Byen og Omegnen, som overøste dem med saa mange Foræringer, at de

bleve ganske forstumlede; men de glemte dog ikke deres Pligt, men takkede Faderen for det, han hidindtil havde gjort for dem, og lovede fremdeles at bestræbe sig for at gjøre sig værdige til hans Kjærlighed. Derpaa takkede de deres Værer og bade ham, om han endnu i nogle Aar vilde tage sig af deres Underviisning, og nu gik de til deres moderlige Veninde Madam Martin; hun tog Axel i sine Arme, kysede ham, og spurgte, om hun turde vedblive at kalde ham sin velsignede Dreng, naar han blev en stor Herre? Axel svarede: naar hun vilde vedblive at være hans omme Moder, vilde han altid være hendes Dreng. Nu takkede Peter hende, fordi hun for Axels Skyld havde taget sig af ham, men hun sagde: ogsaa for din egen Skyld, Du har jo altid været et godt og forstandigt Barn, Gud velsigne Eder begge. Den øvrige Deel af Dagen tilbragte de paa en meget behagelig Maade. Dagen derpaa kaldte Hr. v. D. de unge Mennesker ind til sig, for at meddele dem en Plan, han havde lagt for Fremtiden, nemlig: at da han ønskede, at Axel skulde blive Student, omendstjondt han vilde være Landmand, maatte de næste Aar tage Ophold i Hovedstaden, og imidlertid skulde Peter reise til en berømt Gartner i Tydskland, for at blive ret dygtig i det Fag, han havde bestemt sig til; senere vilde han med Axel afhente ham, og gjøre en lang Reise med dem Begge. De to Venner vare baade glade og bedrovede over Faderens Meddelelse. Tanken om den lange Skilsmisse kunde ikke Andet end bedrove dem, men de havde jo en lang Tid til at gjøre sig fortrolige med denne Tanke, og den anvendte de til at berige deres Kundskaber. Sommeren kom, og Skilsmisstens Tid nær-

mede sig med den. Det var en ualmindelig varm og tryk-
kende Sommerdag; Aigel beklagede sig over Heden; da foreslog
Peter, at de skulde tage ud paa en meget fiskerig Sø, som
hørte til Herregaarden for at fiske, men hertil havde han in-
gen Vist; han paastod, at det var for varmt, men Peter
meente, at der var svalere paa Søen, og Veien var saa kort.
Aigel lod sig overtale, og de gik. Det var meget stille, da de
roede ud, men neppe vare de komne midt ud paa Søen,
førend der reiste sig en frygtelig Storm, ledsaget af stærke
Tordenskrald og Regnshyl. Det var dem ikke muligt at roe
tilbage, da Strømmen var dem imod; Aigel vilde spænde Sei-
lene ud, for at lade Vinden føre dem, hvorhen den vilde;
han steg op paa Randen af Baaden, for bedre at kunne naae
et Toug, da der i det Samme kom et heftigt Vindstød, som
pludseligt udfoldede Seilene henimod Aigel, som ikke stod fast
paa den smalle, vaade Rand og kastede ham baglænds i Van-
det. At rive Frakken af og styrte sig ud efter ham, var et
Dieblisks Sag for den arme Peter. I samme Minut som
Peter sprang ud, dukkede Aigel op, saa han var saa heldig at
faae fat i Kraven paa hans Frakke, og haabede paa denne
Maade at svømme i Land med ham. Men til den Side,
hvor han var nærmest Land, havde han Strømmen imod sig,
og han mærkede strax, at Aigel var aldeles bevidstløs, og derfor
meget tung, saa han flere Gange blev trukket ned i Dybet
med sin Byrde, men blev atter kastet i Veiret af Bølgerne.
Tilfidsst følte han, at Kræfterne forlode ham; det var ham næ-
sten umuligt at holde fast paa Aigel, og Baaden var drevet
langt bort, saa han ikke engang havde denne at holde sig ved;

hans Fortvivlelse var stegen til det Høieste, han opgav Haabet om deres Redning; men naar Nøden er størst, er Hjælpen nærmest, og saaledes gik det ogsaa her. Fiskeren, som vidste, at de vare paa Soen, da de havde hentet deres Redskaber, som han gjemte for dem, saae Uveiret trække op, og indsaae, at de vare i Fare, dersom de vare ude i Seilbaaden, ilede afsted, for at advare dem, og kom netop i rette Tid til deres Frelse. Han løsnede i en Fart en Jolle, tog en Baadshage og et Reb med, som laae ved Strandbredden, og var saa heldig at komme de ulykkelige unge Menneſker saa nær, at han kunde fæste Rebet til Peter og raabe, at han skulde gribe det. Da denne mærkede, at han fik Hjælp, var det, som om hans Kræfter vendte tilbage med Haabet. Da han havde saaet fat i Rebet, trak Fiskeren i dette, og da Strømmen førte Jollen raſt fremad, kom han dem snart saa nær, at han med Baadshagen tog fat i Axlens Klæder, og nu trak han dem begge op i Jollen. Uveiret var imidlertid trukket over, og Stormen begyndte at lægge sig, saa at han hurtigt kom i Land med dem. De lagde Axl paa Jorden, Peter kaldte paa ham, han sølte paa ham, der var intet Spor af Liv. Man kan tænke sig hans Fortvivlelse; han kastede sig over ham, jamrede og anklagede sig selv som hans Morder. Han bad ham om Tilgivelse, fordi han havde overtalt ham til at tage ud og fiske. Den besindige Fisker bebreidede ham denne Opførsel. „Det var bedre,” sagde han, „at De hjalp mig at faae Liv i ham, end at tage saaledes paa Veie; der er jo Ingen, som siger, at han er død.“ Denne alvorlige Tiltale hjalp. Nu gjorde Peter stiltiende Alt, hvad Fiskeren befalede ham, denne forstod

sig godt paa at behandle Drufnede. Omfider slog Axl Dinene op, men det lod ikke til at han kjendte nogen af dem, og de faldt strax i igjen. Peter udstødte et Glædeskrig, da Fiskeren sagde: „Nu har det ingen Nød, men vi maae snarest mueligt bære ham hjem og faae ham lagt i Seng; hent hurtigt den Bænk uden Rygstøtte, som staaer derhenne, medens jeg vedbliver at gnide ham.“ Peter havde snart hentet Bænken; den blev vendt om, og saa lagde de Axl paa den, og nu bare de ham, saa hurtig de kunde, da paa engang Peter udbrød: „Men Axels Fader! naar han seer os komme saaledes, maa han jo troe, at han er død, og her er Ingen, som kan forberede ham.“ Fiskeren beroligede ham, da han sagde, at han havde seet ham ride ud; men idet de kom igjennem Have-
laagen, kom Hr. v. D. ridende ind ad Porten; han var nær styrtet af Hesten ved det Syn, som mødte hans Dine, omend-
skjøndt Fiskeren tilraabte ham: „Deres Søn lever, der er ingen Fare.“ Han befalede Tjeneren, strax at stige paa hans Hest, og ile efter Lægen, og var nu behjælpelig med at faae Axl baaret op og lagt i Seng, og Madam Martin og Marie, som, rystende af Skrak, kom dem imøde paa Trappen, da de fra Binduet havde seet det sørgelige Tog, havde travlt med at skaffe tort Vin og Varmt at drikke til den Syge, som efterhaanden kom sig saavidt, at man mærkede, han kjendte de Tilstedeværende. Han talte ikke, men trykkede Faderens Haand, og det lod, som hans Dine søgte Nogen. Da Peter havde seet, at hans Pleiefader var overtydet om, at der ingen Fare var for hans elskede Barn, gif han ind i sit Værelse, for at klæde sig om; der var Ingen, som tænkte paa ham i den

første Forstræffelse, og han trængte dog saameget til Pleie. Skræk, Anstrengelse og Selvbefreidelse, der efter den pludselige Glæde havde angrebet ham saaledes, at han segnede om paa en Stol, da Marie kom ind til ham med varm Viin. Hun var den eneste, som havde lagt Mærke til, at han var drivende vaad. Efter at han havde druffet lidt, befandt han sig bedre, han takkede Marie og bad hende forlade ham, medens han flødte sig om. Da hun imidlertid fandt, at han saae for daarlig ud til at lade ham være ene, vilde hun kalde paa Tjeneren, men opgav det, da Hr. v. D. mødte hende i Døren. Da han var bleven overbevist om, at Agel var uden Fare, henvendte han sig til Tjesteren med den hjerteligste Taksigelse, fordi han havde reddet hans Søn, men denne svarede: „Mig skal Herren saamænd ikke takke, jeg har ikke gjort Andet end kastet det Smule Reb ud til dem. Nei, Hr. Peter, see han fortjener en ordentlig Tak, han var nær ved at sætte Livet til, for at redde sin Pleiebroder, det var Noget, der var smukt at see.“ „Peter!“ udbød Hr. v. D., „hvor er han? han skjuler sig for mig, jeg maa tale med ham;“ og med disse Ord skyndte han sig ind i Peters Bærelse. Under denne Samtale straaede Agels Ansigt af Glæde. Peter kastede sig i sin Pleiefaders Arme, han formaaede ikke at frembringe et Ord. „O, mit kjære Barn!“ udbød denne, „det er Dig, jeg kan takke for Agels Liv, og jeg, som troede, det var Tjesteren; hvorfor vil Du undgaae min Tak?“ Peter sagde, at dersom Tjesteren ikke var kommen dem til Hjalp, vare de Begge druknede. Nu fortalte han, medens han flødte sig om, paa den meest beskædne Maade, hvorledes det var gaaet til. Idet hans

Bleiefader trykkede ham til sit Hjerte, sagde han: „Du skal faae at see, min kjære Søn, at jeg erkjender Din Opførsel. Fra nu af er der ingen Forskjel i nogen Henseende mellem Dig og din Broder Axel.“ „Ak!“ gjentog Peter, „jeg gjorde jo blot min Pligt; Axel har gjort langt Mere for mig, og De, kjære Fader, hvorledes skulde jeg nogensinde see mig istand til at gjengjælde Dem de uendelige Velgjerninger, som jeg daglig modtager?“ „Lad os nu gaae ind til Axel,“ sagde Hr. v. D., „han længes vist efter os.“ Da de kom ind til ham, kom ogsaa Lægen; denne forsikkrede, at der ingen Fare var for Axel; den Tilstand, hvori han var, hidrorte tildeels fra den voldsomme Maade, han var bleven kastet i Soen paa, og deels fra en Forkjølelse; naar han holdt sig rolig i Sengen nogle Dage, vilde han snart være fuldkommen rask. At det var en sand Festdag, da Axel for første Gang kunde være oppe, kan man begribe. Fiskeren blev paa denne Dag overrasket af sin Herre med det Løfte, at hans Løn skulde fordobles, og Axel og Peter forærede ham et Commeuhr af Sølv. Da nu Axel var fuldkommen vel, begyndte man at tænke paa Reisen. Saamegen Grund de unge Mennesker havde til at glæde sig til den forestaaende Reise, vare de dog meget vee-modige ved at skilles i saa lang Tid fra deres Barndoms Hjem, og alle dem, som havde dem kjær, og som de med saamegen Kjærlighed hang ved. Det Tungeste var at tage Afsked med deres gamle Mo'er Martin; de kunde ikke undlade at tænke paa, om de fandt hende blandt de Levende, naar de kom tilbage. Deres Lærer fulgte med dem til Hovedstaden, hvor han lovede at vise dem omkring. Den 1ste August kom

de dertil og morede sig fortræffeligt der i fjorten Dage, og saa reiste Peter til sit Bestemmelsessted, og Præsten Petersen reiste hjem, lovende at besøge Madam Martin og hilse fra de Reisende. De første Dage vare bedrøvelige for de to Venner, men da de havde væglet Breve, som vare meget tilfredsstillende for dem Begge, begyndte de at glæde sig, til de skulde gjen-sees; dermed, og ved Glid, gif Skilsmisssens Tid hurtigere, end de havde troet, og den næste Sommer mødtes de lykkelige i Tydsfland, hvor Peter havde lært Meget og havde gjort sig afholdt af sin Lærer, og Axel var imidlertid med megen Ore bleven Student. De tiltraadte nu deres Reise mod Syd, forsynede med Breve fra den Kunstgartner, Peter havde været hos, til flere dygtige Mænd af dette Fag, som vilde blive ham til stor Nytte. Da de omtrent havde reist et halvt Aarstid, vendte de tilbage til Hjemmet, berigede med Kundskaber og Erfaringer. De vare saa lykkelige, at finde Alt i det kjære Hjem uforandret. Madam Martin og Marie vare saa ubeskriveligt glade ved at gjensee dem, den gamle Kone havde længtes saameget efter Axel. Hvor fornøiede bleve de ikke ved at modtage Foræringer af de Reisende, det var jo et smukt Beviis paa, at de stedse havde tænkt paa deres kjære Veninder, at de havde kjøbt Noget i hver By, de havde besøgt. Man kan begribe, at den kjære Lærer, Præsten ikke var forglemmt. Nogle Dage efter Hjemkomsten gif Hr. v. D. ud med Peter, for at vise ham nogle Marker, han havde kjøbt, som stødte op til hans Eiendom. „Da jeg købte dette Stykke Land,“ sagde han, „vilde jeg forstørre min Eiendom med det; men nu har jeg faaet et andet Brug for det; Du, min Son,

maaе jo have Jord til at plante og saae i, jeg forærer Dig det, gid Vorherre vilde lægge sin Velsignelse deri; med det Første skal der begyndes paa et nyt Huus og Driverier; jeg har aftalt det med en kyndig Bygmester. Peter stod som forstenet, han havde tænkt paa at opsoge en Plads som Gartner paa et Gods, og nu var han selv Eier af Huus og Have; det forekom ham, som om han drømte. „Men hvormed har jeg dog fortjent den store Lykke?“ spurgte han med taaresyldte Dine, idet han takkede sin Fader. „Du har nok glemt, hvad jeg sagde, da Du vovede dit Liv for at redde din Broder? Du seer, at jeg ikke har glemt det.“ Da Peter kom op til Axel, omfavnede de hinanden; Peter takkede Axel paa en meget smuk og rørende Maade, og denne ønskede ham af sit ganske Hjerte til Lykke. Fra nu af fik Brodrene fuldt op at bestille, da Axel under sin Faders Veiledning skulde bestyre Herregaarden, og Peter dyrkede og anlagde sin Have. Inden et Aars Forløb stode Peters Baaningshuus og Drivhuse færdige; hans Have blev den smukkeste i den hele Egn; Folk kom langveis fra, for at see og kjøbe de sjældne Planter, som man hidindtil ikke havde kjendt. Han blev en meget agtet og velhavende Mand, og Mo'er Martins Spaadom gik i Opfyldelse: Marie blev en flink Huusmoder, som Peters lykkelige Kone. Ogsaa Axel giftede sig med en elskværdig Slægtning af sin afdøde Moder. De to Familier levede i det kjerligste Forhold og deelte Dndt og Godt med hinanden; det inderlige Venskab, som forbandt dem, gik i Arv paa deres Børn. Gud skænkede den gamle Oldemoder Martin, som hun blev benævnet i begge Familierne, endnu endeel Aar, som hun snart tilbragte

hos den ene, snart hos den anden, hvor hun morede sig med de smukke Bornebørns Born. Hr. v. D. opnaaede en høi Alder. Omgivet af al den Lykke han selv havde skabt, elsket og velsignet af sine Omgivelser, var han den lykkeligste Odsing, man kan tænke sig. — Der er vist ikke mange blandt Eder, kjære Born, hos hvem ikke det Onske er opstaaet, at have været i Axlens Sted, og have været et Redskab til et Menneskes Lykke. Der er kun faa Born, som have Evne til at gjøre saa Meget som Axel, men de fleste nogenlunde velhavende Born kunne gjøre noget Godt for et fattigt Barn, og jeg haaber, at dette smukke Exempel, som jeg har fortalt Eder, skal vække Lust dertil hos dem, som ikke have følt den før.

Louis f.....

Jeg vil fortælle Eder, mine smaa Læsere og Læserinder, et Exempel paa, hvor ulykkeligt et Menneske kan blive ved en slet Opdragelse. Naar I læse dette, vil vist enhver af Eder af Hjertensgrund takke den gode Gud, fordi han har skjænket Eder fornuftige Forældre, som ere istand til at vejlede Eder.

En Dag kom der en Mand med sin elleveaarige Søn til min Fader med et Brev fra en Ven i Udlandet, i hvilket han blev anmodet om at tage sig af Overbringeren af Brevet, en

Hr. F. og hans lille Søn Louis, som var en efter sin Alder fortrinlig Pianist, da den Sidste ønskede at lade sig høre offentligt. Da Frokostbordet stod dækket indbød min Fader dem til spise med, saa kunde de imidlertid tale om deres Anliggender; dette blev modtaget med mange Complimenter. Den lille Louis forekom mig meget besynderlig, han havde et deiligt, forstandigt Ansigt; han var klædt som et Barn, der var langt under hans Alder, men hans Bæsen og Tale var som en Bogens. Jeg tænkte: det er ingen Legekammerat for mig, men neppe vare vi staaede op fra Bordet, førend han kom hen til mig og spurgte, om det smukke Legetoi, som stod i Krogen paa Bordet, tilhørte mig, og om det var tilladt at tage det i Diesyn? Da jeg sagde ja til begge Spørgsmaalene, bleve vi snart gode Venner, og jeg lagde Mærke til, at omendstjondt den lille Herre var to Aar ældre end jeg, var han fuldkomment saa barnagtig. At han var en Slikmund, mærkede jeg ved at aabne min Bordskuffe, for at byde ham noget Confect, jeg havde glemmt deri; han lod sig ikke nøde, men spiste saalange der var noget, og spurgte, om jeg altid var forsynet med slike gode Sager. Da jeg svarede nei, men at mine Forældre havde bragt det med fra et Selskab, vilde han vide, om de ofte toge i Selskab; han havde vist i Sinde at spise Broderparten den næste Gang jeg fik noget. Da de vare gaaede bort, sagde min Fader, at han ikke syntes om den Mand, og at han var vis paa, at Halvdelen af det, han fortalte, var Usandhed. „Drengen,“ sagde min Moder, „er yndig, men hvad syntes Du om ham?“ henvendte hun sig til mig. Istædetfor at svare, fortalte jeg Begivenheden med mit

Confect, som han havde fortæret Rub og Stub; hun loe indelig og lovede at holde mig skadesløs. Hr. F..... var meget paastrængende, han ventede ikke til han blev indbudet, men kom uden videre og sagde, at han ønskede at spise hos os. Louis var altid, naar hans „Forretninger“ tillode det, hos os; dette var hans eget Udtryk, som blev sagt med megen Bigtighed. Den stakkels Dreng havde to slemme Feil, han var ikke sanddru, og han holdt af at lure; det Første havde han lært af Faderen, og det Andet var en Folge af, at Faderen ofte fortalte Usandheder om ham, som han, naar han fik Lyst til at drille sin Papa, uden videre erklærede for en Usandhed. Derfor befalede Faderen ham ofte at forlade Bærelset, fordi han maatte tale om en Hemmelighed, som han nok senere skulde faae at vide. Louis var for klog til ikke at gennemskue sin Fader, og derfor lurede han ved slige Leiligheder. Da han saaledes en Dag stod paa Luur, forraadte han sig ved at aabne Døren, og falde ind i Fortællingen paa et passende Sted og hjælpe med at fortsætte den; formodentlig syntes han godt om den Rolle, Faderen havde tildeelt ham i den, siden han ikke erklærede den for en Usandhed, men kappedes med Faderen om at lyve. Tilfidsst brast min Moder ud i en høj Latter, da hun kom til at see paa Fader, som med det meest forundrede Ansigt sad og hørte til. Louis var desuagtet saa elskværdig og godmodig, at man maatte holde af ham, naar man saae ham; men ved at tænke paa ham, fordomte man den ulykkelige Dreng. At han var en forfærdelig Epilopmager, fik vi at vide paa følgende Maade: Mine Forældre horte en Dag et angsteligt Skrig ude paa Gaden; da

de saae ud af Vinduet fik de Die paa en gammel Pottehandler, som beboede en Kjalder i Nabohuset, som med den ene Haand holdt paa Louis og i den anden en Kjæp, som han svingede over dennes Hoved. Da vi boede i Stuen, kom min Fader ham hurtigt tilhjælp. Efter at have befriet Louis, bad han dem Begge komme hjem med for at forklare denne Opførsel. Pottehandleren var en skikkelig Mand, men af et komisk Udseende; hans Ansigt var kobberrodt, bredt og fladt, med et Par smaa, plirrende Dine, som sadde meget langt fra hinanden. Han bar altid en lang, hvid Nathue, i hvis Spids der var anbragt en Kvast, et mørkerødt Torklæde var knyttet om hans Hals, en blaa- og hvidstribet Troie bedækkede hans Overkrop, Knæbeenklæder af guult Læder bedækkede hans Skjæve Been, Strømperne svarede til Troien, og Fodderne stak i et Par umaadeligt store Træsko. Jeg havde seet denne Mand fra min tidligste Barndom og saaet et venligt Nik af ham, naar jeg gik forbi hans Boutik, og naar jeg trængte til en ny Sparebøsse, købte jeg den altid hos ham; han udsøgte da altid den blankeste og den, som var meest spids i Toppen, thi dengang vare Grisene endnu ikke opfundne. Det, man er vant til at see daglig, finder man sjældent latterligt, og saaledes gik det mig med Pottehandleren, indtil Louis havde seet ham. Han kunde lee saa hjerteligt, naar han omtalte ham, at han fik mig til at lee med af min gamle Ven. Nu fortalte den Gamle, at han flere Dage havde havt den lille Strik mistænkt for at være den, som om Aftenen, naar han sad i Boutiken og røg sin Pibe, hvorved han for det meste faldt i Sovn, snart havde galet saa livagtig som en Hane,

snart brølet, snart bræget; naar han gik forbi, saae han ind til ham og loe ham lige op i Ansigtet, og det var dog ufor-
 skammet at gjøre Nar af en gammel Mand, og idag, vedblev
 han, skrydede den Knægt som et Udsel, da han troede, at jeg
 sov, men jeg lod blot saaledes, fordi jeg nok kunde tænke, at
 han kom forbi paa den Tid. Louis forsikkrede, at han slet
 ikke tænkte paa at gjøre Nar af ham; at efterlignende Dyr, var
 Noget, han stadigt morede sig med, det kunde vi bevidne, at
 han ofte gjorde til stor Morstab for os, og navnlig for mig,
 af hvem han vist ikke vilde gjøre Nar; han kunde slet ikke be-
 gribe, at han kunde gjøre saa megen Ophævelse deraf, men
 da det var ham saa meget imod, skulde det ikke stee oftere.
 Da Pottehandleren og Louis ikke forstode hinanden, maatte
 min Fader være Tolk, og han magede det saaledes, at der
 kom en Forsoning istand. Men da Pottemageren var gaaet,
 irettesatte min Fader Louis og sagde, at han for Fremtiden
 frabad sig lignende Gadestreger, dersom han ikke vilde, at han
 skulde flage over ham hos hans Fader. Da min Fader idet-
 samme blev kaldt bort, maatte Louis blive ham Svar skyldig,
 men han sagde til mig: „Det bryder jeg mig ikke om, min
 Fader tør ikke straffe mig.“ Jeg spurgte meget forundret,
 hvad han vilde sige dermed? „Ja, seer Du,“ sagde han, „det
 er noget ganske Andet med din Fader, Du har Respekt for
 ham, men det har jeg ikke for min, og han er desuden bange
 for mig. I Overmorgen giver jeg min første Concert; naar
 han gjorde mig imod, var jeg ikke bange for at indbilde
 ham, at jeg var syg; hvor skulde han saa saae Penge fra,
 naar han ikke havde sit Vidunder at stole paa; Du har nok

hørt, at han kalder mig saaledes, naar han er i godt Humeur. Da vi vare i D....., spillede jeg ham det Puds at gaae tilfængs formedelst en uventet indtruffen Hovedpine, saa Con-
certen maatte udsættes. Grunden dertil var, at han vilde tvinge mig til at trække i en Troie til Concerten, som pas-
sede for et Barn paa tre Aar, men ikke for mig; han vilde indbilde Folk, at jeg var yngre end jeg var, for desto større Vidunder var jeg jo." Da han havde leet tilstrækkeligt af denne Historie, spurgte han som sædvanligt, om jeg havde no-
get Confect, og blev gnaven, da jeg benægtede det, hvorpaa han gik hjem, for at øve sig paa det, han skulde lade sig høre i den næste Aften. Da jeg fortalte det, han havde sagt til mine Forældre, yttrede min Moder, at hun fandt Louis saa uartig, at man ikke burde lade ham komme sammen med an-
dre Born. „For vort Barn er jeg ikke bange," sagde Fader, „ikke sandt?" sagde han, henvendende sig til mig; „Du indseer altfor godt det Urigtige i Louis's Opførsel til at Du skulde faae Lyst til at efterligne ham, og desuden reise de snart igjen." Da jeg havde forsikret min Moder, at hun kunde være overbevist om, at det aldrig kunde falde mig ind, og at Louis snarere var et advarende Exempel for mig, troer jeg, hun var beroliget. Louis's Concert gik meget heldig, Huset var fuldt, og han vandt meget Bisfald. Dagen derpaa havde jeg et lille Selskab i Anledning af min Fødselsdag, at Louis var blandt de Indbudne, kan man begribe, men ikke hvor elskværdig han var. Han underholdt Selskabet uafbrudt, han fore-
slog de nydeligste Lege, gjorde Kortkunster, sang, efterabede Dyr, og fortalte mange morsomme Historier, som han havde

oplevet paa Reiser, i hvilke han naturligviis spillede en glimrende Rolle, til stor Beundring for mine Gjæster, som jeg ikke nænte at aabne Vinene paa, for der var vist ikke et sandt Ord i alt det, han fortalte. Det lille Selskab var saa opremt, da det skulde bryde op, at vi næsten maatte vise dem Døren; der var Ingen, som vilde gaae, saalænge Louis ikke var gaaet, saa forgabede vare de i ham, og de forsikkrede mig, at saaledes havde de aldrig moret sig som den Aften. Louis kom Dagen derpaa og takkede for den behagelige Aften, og yttrede sig meget fordeelagtigt om mine Bekjendte; det var, som om man hørte et voxent Menneske omtale et Selskab, han havde besøgt. Da jeg skulde ud med mine Forældre om Aftenen, saae vi ikke mere til ham den Dag, men Morgenen efter lod han høre fra sig gjennem Pottehandleren; denne kom meget høitidelig ind til os, da vi sadde ved Theebordet og fortalte: „Da jeg i Aftes sad i Boden og røg min Pibe, faldt jeg i Sovn; jeg blev vækket af en Kunde, som jeg vilde tage Huen af for, men den forekom mig da saa forunderlig tung; da siger Manden idetsamme: „Men der hænger jo en Rotte bag i Huen; jeg blev saa forfærdet, at jeg rev den af Hovedet og kastede den henad Gulvet; da lod det som noget Haardt, der faldt, saa Manden meente, det ikke kunde være en rigtig Rotte, og tog den op; da saae vi jo nok, at det var en estergjort, men alligevel har den bidt sig saa fast i Kvasten, at jeg ikke kan blive af med den, uden at spolere min Kvast. Og nu vil jeg være saa fri og spørge her, om der Ingen skulde kjende den? idetsamme trak han Huen med Rotten op af Lommen. „Det er Louis's Rotte,“ udbrod jeg

leende, „den kjender jeg godt!“ „Nei vil man see til den Vilde,“ udbroød han fornærmet; han leer af mig, han staaer nok i Ledtog med dennehersens Dreng.“ Jeg paaastod, at det ikke var til andet end til at lee af, og da han forleden havde hængt i en af mine Vokker, havde jeg leet endnu mere; men dersom han vilde befries for den, kunde han give mig Guen, da jeg vidste Bæstet med en hemmelig Fjeder, som fik den til at aabne og lukke Snuden. Min Fader sagde ogsaa, at det var Barnestreg, og at han skulde love ham, at han ikke vilde tugte Drengen, dersom han fik ham at see, han skulde nok skjænde paa ham; tilskyndende formildet gik han bort. Uagtet Fader var vred paa Louis, kunde han ikke lade være at lee over dette Indfald; han ønskede, at Pottehandleren var bleven malet med den stumpede Kridtpibe i Munden og Rotten hængende ned ad Ryggen. Louis blev modtaget af Fader med Bebreidelser, fordi han havde brudt sit Løfte, men han paaastod, at han blot havde lovet, ikke at efterabe Dyr. Fader sagde sukkende, at der ingen Udkomme var med den Dreng. Fader fortalte mig, at i det Huus, hvor de logerede gjorde han saa mange Optoier, at de ønskede, han snart vilde reise. Det glædede mig, at han aldrig gjorde Epilopper hos os; det var dog et Beviis paa, at han havde Respect for mine Forældre. En Eftermiddag kom Louis styrrende ind i Dagligstuen og skjulte sig bag ved Corridordøren, og bag efter ham kom Pottehandleren skjændende og raabende, at han vilde have fat paa den Lømmel, for at bringe ham paa Politikamret. Fader blev alvorlig vred og befalede ham at holde inde med den Skjænden og fortælle ham, hvad der var paa Færde.

Han paaastod, at Louis havde kastet den Stabel Jydepotter, som stod udenfor Kjaelddøren, ned over ham, og da de vare gaaede itu, skulde han paa Politikamret, for at betale Potterne og multerens. Nu hentede Fader Forbryderen frem fra sit Skjul og forhorte ham; han forsikrede, at han ikke havde havt til Hensigt at kaste Jydepotterne ned i Kjaelderen, men af Vanvare var kommet til at støde dem omkuld, da han vilde more sig lidt med at see paa den komiske Mand. Han saa saa ærlig ud under denne Forflaring, at jeg troede ham. Fader sagde til Pottemageren, hvorledes det forholdt sig, og at han skulde holde op at brumme over de ituflagne Jydepotter, da han vilde betale dem, saa kunde han jo indbilde sig, at de vare solgte; men desuagtet mumlede han endnu noget om Politi og Retfærdighed. Da Fader imidlertid stat ham nogle Penge i Haanden, blev han betydelig formildet; Jydepotterne vare vist godt betalte. Da vi vare blevne af med ham, tog min Fader alvorligt fat paa den stakkels Louis; han sagde til ham, at den første Gang han igjen gjorde Optøier hos Hvemsomhelst i Nabolauget eller i Huset, turde han ikke mere sætte sin Fod i hans Huus, saa maatte han selv hjælpe sig ud af Nøden, enten det var Prygl eller Politikammer han blev truet med. Louis forsikrede endnu engang, at han var uskyldig; han takkede min Fader, og bad ham ikke mere være vred paa ham; jeg blev inderlig glad, da Fader gav ham Haanden, og da Louis vilde kysse den, kysfede Fader ham paa Munden, hvorover han fik Taarer i Vinene; i Grunden var han en god Dreng. Louis blev hos os den Aften, og hans Fader kom senere, for at afhente ham, og

tillige indbyde mine Forældre til en Kop Thee til den næste Aften, da der skulde komme en Familie til dem, som ønskede at høre hans Vidunder spille, fordi en Forhindring havde afholdt dem fra at bivaare den første Concert, og han haabede, at naar de havde hørt ham, vilde de nok tage en Voge til den næste. I Begyndelsen gik det meget godt hos Hr. F. den omtalte Aften, men da Louis havde spillet til megen Tilfredshed for de Tilstedeværende, blev Hr. F. saa opromt, at Lyvelysten kom over ham, og at Louis fik Befaling at gaae lidt ud af Stuen. Ak! havde han blot adlydt! Istedetfor at forlade Bærelset, lod han blot saaledes, men skjulte sig bag ved et Skjærmbrædt, som stod for Døren. Da Hr. F. talte noget sagte, trykkede Louis sig op til Skjærmbrættet, for at høre bedre, og kom derved til at støde det om; ulykkeligvis faldt det imod Theebordet og væltede en kogende Massine ned i Skjødets paa en ung Dame, som blev forfærdelig koldet. Mine Forældre kom meget forstemte hjem, og fortalte mig denne Ulykke; de kunde ikke beskrive Forældrenes Fortvivlelse, da de kjørte til Hospitalet med deres ulykkelige Datter. Jeg spurgte, hvorledes Louis havde været tilmode? Moder sagde, at det stakkels Barn stod bleg og skjælvende over hele Legemet, og kunde ikke frembringe et Ord, og hans Fader havde været meget bedrøvet; det var heldig, at de Fremmede ingen Anelse havde om, hvorledes det var gaaet til; de troede, at Skjærmbrættet var væltet af sig selv. Da de vare tagne bort, begyndte Hr. F. at fare løs mod Louis, men min Fader holdt ham tilbage, idet han sagde: „Betragt den arme Dreng, han er straffet nok; det var bedre, om De

gjorde Dem selv Bebreidelser, for her er De den meest skyldige. Fader syntes, at han var blevet meget forknøyt ved denne Tiltale. Dagen derpaa kom Louis til os, men hvor saae den ellers saa muntre Dreng ud; han havde vist grædt hele Natten, hans Dine vare ophoynede, og han var ganske bleg; det var ikke muligt at saae ham til at smile. Et Bud, som Moder havde sendt til den ulykkelige Dame, for at spørge til hendes Befindende, kom netop tilbage med den Bested, at det var meget slet. Ved denne Efterretning blev Louis trostesløs, han græd saa ynkeligt, at jeg græd med, og min Moder, som havde den inderligste Medlidenhed med ham, gjorde hvad hun kunde for at berolige ham; men det var forgjæves. Dersom den anden Concert ikke havde været anmeldt, var Hr. F..... vist reist strax, men især da Billetterne vare solgte, lod det sig ikke godt gjøre. Louis spillede ikke saa godt som den første Gang; den arme Dreng kunde ikke være oplagt, omendstjøndt Faderen havde indbildt ham, at den unge Pige befandt sig bedre. To Dage derpaa reiste de meget bedrovede herfra: det smertede mig at tage Afsked med Louis, jeg havde fattet Godhed for ham, omendstjøndt han havde store Feil; men mine Forældre kastede hele Skylden paa Faderen, hvorfor skulde jeg da fordømme ham? Et halvt Aar efter døde den unge Pige; da hun altid havde været sygelig, kunde hun ikke udholde de voldsomme Lidelser, som Gaarene forvoldte hende. Om Hr. F..... og Louis nogensinde fik det at vide, veed jeg ikke, da de, saavidt jeg veed, blot de første Maanedier efter deres Vortreise erklyndigede sig om hende, og der hengik Aar, uden at vi hørte noget om dem. Da jeg var bleven

vogen, horte jeg i et Selskab, en Herre, som var vendt tilbage, navne Louis F..., som havde gjort megen Lykke for sit henrivende Spil, jeg henvendte mig strax til ham, for at faae noiere Underretning om Louis; da horte jeg, at han var meget tungsindig og ikke omtalt paa Grund af sin Dyvelyst, som havde indviklet ham i mange Ubehageligheder. Rygtet gik, at der i Særdeleshed var een Begivenhed, som han bebreidede sig, der skulde vare Aarsag til hans Tungsind; jeg kom til at tænke paa, om han skulde have faaet den unge Piges Død at vide, da maatte han jo anklage sig selv som hendes Morder. Senere erfarede jeg, at Louis var død, inden han fyldte det 30te Aar. Han havde levet i Uvenskab med sin Fader, fordi han havde bebreidet ham den slette Opdragelse, han havde nydt, som var Skyld i hans Ulykke; han indsaae først sin Feil, da det var for silde til at vinde sine Medmennekers Afgtelse, som han havde maattet savne mere, jo ældre han blev. Hvor tungt er det ikke, at et Menneske, som af Naturen var udstyret med saa mange fortræffelige Egenskaber, saaledes maatte gaae til Grunde, fordi han havde en slet Fader. Hvergang jeg tænker paa Louis F..., takker jeg Skaberen, som skjænkede mig saa fortræffelige Forældre.

Skorstensfeieren.

Følgende Fortælling, som jeg ligeledes i min Barndom har hørt af Frosen Th . . . , kan tjene eder, mine kjære Børn, som et Exempel paa, hvor forsigtig man bør være med at bestylde et Menneske for at have begaaet en Forbrydelse, naar man ikke er fuldkommen overbevist derom. Vene og Karl vare Børn af en stræbsom og gudfrygtig Skomager, som, da han havde mistet sin Kone, medens Børnene endnu vare smaa, baade maatte være Fader og Moder for dem; dette optog saa meget af den Tid, som han skulde sye i, at han ofte maatte tage Natterne til Hjælp, for at fortjene saa meget, som behøvedes til deres tarvelige Udkomme. Da Vene var otte Aar gammel, kunde hun allerede overtage en Deel af de huuslige Forretninger; dette var en stor Lættelse for hendes Fader, og efterhaanden som hun blev ældre, overtog hun alene Huusbestyrelsen. Hun passede saavel Faderen som hendes to Aar yngre Broder saa godt, og Huset var saa reent og ordentligt, at hun blev beundret af alle Huusbeboerne. Karl var en flittig og artig Dreng, hvis høieste Ønske var at blive Skorstensfeier. Fra Lille af havde han været saa indtaget i de smaa Skorstensfeier=Drenges, som gik forbi, at han syntes, der intet yndigere Syn fandtes paa Jorden end at see de smaa sorte Skikkelfer hoppe henad en med Sne bedækket Gade. Naar han kunde faae fat paa noget sort Loi, staaede han sig ud som en af disse yndige Skabninger, og indsmurte Ansigtet med Rørog, og glædede sig da saa inderligt, naar han saae sig i

Speilet, og hans Tænder saae saa blandende hvide ud imod det sorte Ansigt. Naar hans Fader saae dette, sagde han ofte: Ja, ja min Dreng, det er saamand en pæn Profession at være Skorstensfeier, og dersom Du om et Par Aar har samme Lyst, kan jeg jo tale med en Mester, om han vil tage sig af Dig. Dette blev virkelig Tilfældet, og den første Dag da Karl fik den sorte Dragt paa, var han saa stolt, som om det havde været en Generalsuniform, og heldigviis vedblev han at føle sig tilfreds i den Stilling, han saa barnagtig havde valgt. Efter at Lene og Karl havde mistet deres Fæder, eiede de ikke Andet end deres Klæder. Salget af det tarvelige Bohave indbragte ikke mere end det, som behøvedes til at bestride Begravelsesomkostningerne med, derfor maatte Lene see sig om efter en Condition. Hun var saa heldig at komme i en anseet Embedsmands Huus, hvor hun ikke havde andet at bestille, end at passe et elskværdigt Pigebarn paa tre Aar, og dette gjorde hun til sin Frues særdeles Tilfredshed. Hun havde det i enhver Henseende godt, og det, som hun satte meest Priis paa, var, at hendes elskede Broder turde besøge hende, naar hans Tid tillod det. Karl kom ogsaa i Forretninger for sin Mester i det Huus, hvor Lene tjente. En Dag var han kroben ind ad en Kamindør, for at rense Skorstenen; denne Dør var i en mørk Corridor, som gik ud til Hovedtrappen, hvor man havde ladet Døren staae aaben. For at see bedre, havde Karl, som var godt kjendt i Huset, aabnet Døren til et Værelse, hvor der laae en Deel Lei, som den ældste Datter skulde afbenytte den Dag; deriblandt var en Skæffe med Instrumenter af Sølv; enhver Ting saavel

som Laaget var forsynet med et Navnetræk. Et Menneſke, ſom havde et Grinde ovenover, ſaae, idet han gik forbi, at Døren ſtod aaben, liſtede ſig ind, borttog Veſten tilligemed flere Smaating, og idet han ilede ud ad Døren, luſkede han den ſaa haardt, at han ſlog Smaaklaafen i. Da Frokenen kom ind, ſavnede hun ſtrag ſin Veſte, ſom hun holdt meget af, da hun havde arvet den efter en Bedſtemoder. Hun kaldte paa ſine Forældre og paa Tjenefolkene, for at erfare, om der havde været nogen Fremmed i Corridoren, men der var ingen af dem, ſom kunde give Oplyſning, og da Døren var ſaa godt luſket, kunde jo ikke et Menneſke være kommet ind. Uheldigviis ſagde Koffepigen, at der ikke den Dag havde været Andre end Skorſtenſfeieren, og han var gaaet op ad Kjøkken-trappen. Herren, ſom var meget hidſig, udbød, at det var en Taabelighed, at man lod de Skorſtenſfeiere gaae ene om i Huſet; man kjendte jo ikke mere til dem end til ethvert andet fremmed Menneſke, og naar der ikke havde været Andre end Skorſtenſfeieren, maatte han have taget den. Under dette Udbrud af hans Hidſighed var Karl krøbet ned fra Skorſtenen, og havde hørt, hvad der blev ſagt; han ſoer ud af Kamin-døren; ſom rafende ſtørte han hen til ſin Anklager, idet han raabte: „Jeg ſtjæler ikke! hvor tør de ſige det om et retſaſſent Menneſke?“ Vene, ſom ikke anede, at det var hendes Broder, ſom var der den Dag, blev bleg ſom et Løg, da hun ſaae ham; hun greb ham i Armen, for at holde ham tilbage, da hun frygtede for, at han ſkulde forgribe ſig paa hendes Huſbond. Denne ſagde, at derſom han vilde gaae til Bekjendelſe og udlevere det Stjaalne, ſkulde han blive ſkaanet, men i mod-

sat Tilfælde vilde han sende Bud efter en Politibetjent. Karl, som ved Søsterens Bønner var bleven roligere, svarede: at han forlangte, at det øieblikkelig blev meldt til Politiet, for at den virkelige Tyv kunde blive opdaget, da han ikke var Gjerningsmanden. Da Fruen ikke havde Karl mistænkt, og havde den største Medlidenhed med Lene, som hun holdt meget af, bad hun sin Mand om at opfylde hans Ønske, og lade Karl gaae uforstyrret hjem. Hendes Ønske blev opfyldt, men desværre kom man ikke paa Spor efter Tyven. De to Sødestende vare fortvivlede; det hjalp ikke, at Lenes Madmoder forsikkrede hende om, at hun ikke et Dieblif havde troet, at Karl var skyldig, og at hendes Mand ogsaa havde forandret sin Mening, da hun havde fortalt ham, at hun godt kjendte Karl, og at han jævnlig kom der i Huset. Lene hørte kun altfor godt, hvorledes alle Tjenestefolkene i det hele Huus hvistede om Broderen, naar hun gik igjennem Gaarden, eller naar han kom for at besøge hende. To Maaneder ventede Karl med Taalmodighed paa, at Politiet vilde opdage Tyven, men da den Tid var forløben, sagde han til Lene, at han havde besluttet at reise til Tydskland, og see sig om efter en anden Mester, da han ikke kunde udholde at leve i et Land, hvor Enhver kunde pege Fingre ad ham, uden at see sig i Stand til at retfærdiggjøre sig. Lene blev langt mere bedrøvet, end hun lod Broderen mærke, for ikke at gjøre ham dette Skridt tungere, end det var for ham, og hun kunde ikke Andet end billige det, omendstjondt hun ved Broderens Afreise stod saa godt som ene i Verden. De Slægtninge, hun havde, boede i Provindserne. Da de aldrig havde bekymret sig om deres

uformuende Familie, kjendte hun dem ikke, men den fromme Pige stode paa Faderen i Himmelen, som nok vilde vende Alt til det Bedste, og takkede ham, fordi han havde forstaaet deres Fader for at opleve denne Skjandfel. Det er umuligt at beskrive den sorgelige Afsked mellem Broder og Søster, flere Dage efter Karls Afreise var Lene syg. Lenes Stilling blev meget ubehageligere efter hendes Broders Vortreise; nu hvilede de ikke mere, men drillede hende, naar de kunde komme til, med at hendes Broders Samvittighed nok ikke var saa meget god, eftersom han var reist bort, og de kaldte hende Tyvens Søster; naar hun havde et pænt Stykke Tøi paa, spurgte de hende, om hun havde faaet det af sin gode Broder, for det maatte jo være en let Sag for ham at gjøre Foræringer, o. s. v. Paa denne ondskabssulde Maade plagede de den ulykkelige Lene, indtil hun tabte Taalmodigheden. Hun fortalte det til sin Frue og sagde, at hun ogsaa maatte forlade Byen, naagtet hun holdt saa meget af Fruen og den lille Pige, som var betroet til hende. Saa nødig hendes Madmoder vilde undvære hende, maatte hun dog give hende Ret, men hun bad hende om, ikke at overile sig; hun paatog sig at opspørge et godt Sted til hende, da hun holdt for meget af hende til at lade hende komme til det første det bedste Sted. Hun var saa heldig at skaffe hende en Plads paa et Gods, hvor hun egentlig ikke havde nogen bestemt Forretning, men blot skulde gaae de andre Tyende tilhaande, naar de havde travlt. Lene havde den Glæde, da hun forlod sit Herkøb, at modtage mange Beviser paa Tilfredshed, navnlig af hendes Frue, som forærede hende et net lille Udstyr til hendes Per-

son, saa hun kom meget velklædt i den nye Condttion. Lene vilde have været meget lykkelig i sin Stilling, naar hun ikke havde havt den Sorg, som aldrig kom ud af hendes Tanker; ikke engang Karls Breve, som indtraf meget hyppigt, vare en Opmuntring for den arme Pige, da de altid vare opfyldte af Længsel efter hende og Hjemmet, og Klager, fordi man endnu ikke havde opdaget Tyven; for Resten gif det ham meget godt, han havde faaet en meget god Plads. Hendes Herskab, som snart fattede megen Godhed for hende, navnlig Fruen, om hvis Person hun næsten altid maatte være i den sidste Tid, spurgte hende, hvorfor hun saa bedrovet ud, og aldrig deeltog i nogen Fornøielse? Hun svarede, at det var Længsel efter en kjær bortreist Broder, hendes eneste Slægtning; mere kunde hun jo ikke sige. En gammel Tjener, som i mangfoldige Aar havde tjent i denne Familie, døde, og en anden blev antaget. Det var besynderligt, at dette Menneske fra første Dieblif gjorde et ubehageligt Indtryk paa Lene, omendsejondt han var smuk; han forekom hende sledst, og hans Blik ikke aabent. Hun syntes ogsaa, at han slog Vinene ned, naar man saaet vist paa ham; men hun var den Eneste i hele Huset, som ikke kunde lide dette Menneske; saavel Herskabet som hans Medtjenere vare saa indtagne af ham, at hun næsten bebreidede sig den ugrundede Modbydelighed, hun følte for ham, og som bestandig tiltog. Han var Villigheden og Tjenstagtigheden selv, og han udførte sine Forretninger til Fuldkommenhed, og forstod sig desuden paa saa mange Ting, som ikke henhørte til disse, og som kom meget til Nytte paa Landet, hvor man ikke hurtigt kan faae Hjælp; naar en Laas ikke

funde aabnes, gjorde han den istand, trængte man til en Snekker, var han strax ved Haanden, o. s. v. Hans Herre kaldte ham derfor en Tusindkunstner og meente, det var en sand Skat, han havde faaet i Huset. Han havde omtrent været et Aar paa Godset, da han forlovede sig med Stuepigen og sagde, at han havde en gammel rig Slægtning, som havde indsat ham til Arving; naar han var død, skulde de holde Bryllup. Noget Tid efterat de vare blevne forlovede, kaldte Stuepigen Lene ind i sit Kammer, for at vise hende en Foræring, hun havde faaet af sin Forlovede, som han havde kjøbt, da han med det forrige Hærskab var paa en Udenlandsreise, og nu havde han ladet hendes Navn sætte paa det. Men hvorledes blev Lene tilmode, da hun fik Die paa den samme Øste, som var Skyld i hendes og Karls Ulykke. Hun blegnede, og havde Pigen ikke taget hende i Armene og lagt hende paa Sengen, var hun faldet om; men efter at hun havde druffet lidt Vand, kom hun sig og sagde til sin forstrækkede Medtjener, at hun den hele Dag havde følt Jdebe-
findende; nu var det bedre, og hun ønskede at see den smukke Øste, som hun ikke rigtig fik at see, da hun fik ondt. Lene vilde overbevise sig om, at hun ikke havde taget Feil, men der var ingen Tvivl om, at det var den samme Øste. Den arme Pige var meget raadvild, hvorledes hun skulde forholde sig, snart tænkte hun paa, at betroe sig til sin Frue, snart paa at skrive til Karl; men det sidste opgav hun af Frygt for, at han strax skulde komme tilbage, førend det var beviist, at Zeneren havde skjaalet Østen, og det første udsatte hun, indtil hun noiere havde iagttaget ham; hun var meget angstelig for

at komme til at angive en Ufkyldig; hun vidste kun altfor godt, hvilke Folger det kan have, og det var jo ikke umuligt, at han havde kjøbt Uffen. Tjeneren anede mindst, at han havde et Bæsen i sin Nærhed, som belurede enhver af hans Handlinger, men hvem kan fortænke Vene deri? En Dag efter at Herskabet havde været i Besøg paa et nærliggende Gods, kom der Bud, om de ikke af en Feiltagelse havde medtaget en ny Parapluie; men der blev svaret, at det ikke var Tilfældet. Venes Mistanke faldt paa Tjeneren, som havde været med, og som fik meget travlt med at eftersee alle Parapluierne, som vare i Huset og vise dem til Budet. Henimod Efteraaret udbad Tjeneren sig Tilladelse til at reise til Byen paa en Uges Tid, for at træffe en af sine Paarørende, som var kommen fra Sverrig, og det blev ham bevilliget. I de otte Dage han var borte, hørte man meget om natlige Tyverier, som bleve begaaede i Eggen. Vene hørte sit Herskab yttre det Ønske, at deres troe Tjener snart vilde komme tilbage, da skulde han sove i den nederste Etage, for at afholde Tyvene. I hans Fraværelse blev der savnet flere Ting, om hvilke man ikke kunde sige, naar de vare komne bort. Nu kunde Vene ikke tie længer, hun betroede sin Frue først Broderens Historie, og derpaa hvorledes hun havde opdaget Uffen. Fruen lovede for det Første at holde Alt hemmeligt, men hun sagde, at Vene skulde bede Pigen fra hende om at laane Uffen, fordi hun havde hørt, den var saa smuk, og da hun trængte til en ny, vilde hun, dersom hun syntes om den, lade en lignende færdige; det er egentlig, tilføiede hun, for at have dette Beviis imod ham, dersom vi skulde opdage endnu mere; det

gjør mig meget ondt, jeg troede ham saa godt, men desværre er det, Du fortalte mig, meget mistænkeligt. Stuepigen folte sig meget smigret ved, at hendes Frue vilde laane hendes Veste og bragte den strax til hende; hun beundrede den og bad om at turde beholde den nogle Dage. Tjeneren kom hjem og medbragte smaa Foræringer til alle sine Medtjenere; men det var ikke Lene muligt at modtage en Gave af den Haand. Hun takkede ham, og sagde, at hun aldrig tog imod Foræringer; han saae baade forundret og fornærmet paa hende ved dette Afslag. Lene hørte, at Stuepigen meget stolt fortalte ham, at hendes Frue havde laant hendes Veste, for at faae Magen til den; det forekom Lene, som om han blev forstræffet. Han havde meget at spørge om de Tyverier, som vare begaaede i hans Fraværelse. Fjorten Dage efter hans Hjemkomst kom Byfogden fra den nærmeste By og ønskede at tale med Herren af Huset. Efterat de i nogen Tid havde talt sammen, blev Fruen kaldet ned. Lene saae, at hun hentedede Vesten, og da hun havde bragt den ind, kom hun tilbage for at gaae op til hendes Værelse. Da hun gik forbi Lene, sagde hun: „Glød Dig, Din Broder vil snart blive retsfærdiggjort.“ Lenes Glæde var saa stor, at hun næppe kunde bære den; hun maatte gaae ned i sit Kammer og græde. Lidt efter blev der ringet paa hende saavel som paa de andre Tjenestefolk; deres Herre modtog dem med den Befaling at gaae ind i hans Værelse. Lene lagde Mærke til, at Tjeneren rystede ved Synet af Byfogden og vilde gjøre sig et Grinde, for at slippe bort, men Døren var aflukket. Byfogden sagde, at der i den senere Tid var begaaet flere Indbrudstyverier, den ene

af Tyvene sad allerede fast, og havde nævnet sin Medhjælper, som han var kommet for at arrestere. Derpaa gik han hen imod Tjeneren, som gjorde sig Umage for at see fornoiet ud, men var saa bleg som et Lig og nær ved at falde om, saa han maatte holde sig ved en Stol. Byfogden sagde, at han skulde skynde sig og komme med, en Vogn og to Betjente ventede paa dem; men han prøvede paa at nægte og forsikrede, at det maatte være en Feiltagelse; da tog Byfogden Væsten frem og spurgte, om han turde nægte at den var stjaalet. Han udbød: „Det var det første Tyveri, jeg begik,“ og nu fortalte han, hvorledes det var gaaet til dermed, som ovenfor er fortalt. De kjørte nu bort med det ulykkelige Menneske, til den største Forundring for hans Medtjenere, thi med Undtagelse af Lene var der ingen af dem, som havde den mindste Anelse om, at han var utro. Man kan tænke sig den arme Stuepiges Fortvivlelse, men hun takkede Gud, fordi det var blevet opdaget, førend hun var gift med ham. Lene gav sig strax til at skrive til Karl og fik Tilladelse til at reise til Byen, tildeels for at sørge for, at Brevet kom hurtigt bort, og deels for at fortælle sit forrige Herskab denne vigtige Begivenhed. Hun blev meget vel modtaget, og Fruen forsikrede hende, at hendes Mand meget havde angret sin Beskyldning imod hendes Broder, og ofte havde ønsket, at han var i Stand til at gjøre det godt igjen; han var bortreist, men hun vilde tilskrive ham denne glædelige Efterretning. Det varede ikke længe, inden den lykkelige Lene omfavnede sin elskede Broder; han takkede den Almægtige, som havde maget det saaledes, at han havde gjenvundet sin Ære, og fordi det var skeet ved Lenes

Medvirkning. Karl kom hjem som en velhavende Mand; han bosatte sig som Skorstensfeier-Mester i sin Fødeby, og hans fjære Vene flyttede til ham og besørgede hans Huusholdning. Venes første Herskab forærede dem mange smukke og nyttige Ting til deres Huus som et Beviis paa, at de solte, hvor- meget de havde at gjøre godt igjen. De to Sødskende levede fornøiede sammen, indtil de bleve gamle, og Døden adskilte dem kun en meget kort Tid.

